



NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

příspěvková organizace statutárního města Ostrava



Marie Logojdová
Foto Martin Popelář



opera
Jacques Offenbach
Orfeus
v podsvětí



čínohra
Josef Topol
Konec
masopustu



balet
Franz Liszt
Richard Wagner
Gustav Mahler
Zázrak v tichu



**opereta/
muzikál**
Marguerite



Vždy o myšlenku napřed. Nový Passat.

Nový Passat je plný těch nejlepších nápadů. Má v sobě nejnovější bezpečnostní prvky. Včas rozpozná únavu řidiče. Pomocí systému ACC* sleduje odstup od vpředu jedoucího vozu a v případě potřeby přibrzdí, nebo i zastaví**. A díky technologii Light Assist neoslní, i když sám zůstává oslnivým. Využijte financování LIGHT s dotovaným úročením nebo až 0% navýšením od ŠkoFINu.

Navštivte nás a přesvědčte se sami.

* Technologie je součástí příplatkové výbavy.

** Pouze s automatickou převodovkou DSG.

Kombinovaná spotřeba a emise CO₂: 4,3–7,7 l/100 km, 114–180 g/km.

Vyobrazený model obsahuje prvky příplatkové výbavy.



Autorizovaný prodejce Volkswagen **AUTO Heller s.r.o.**

Cihelní 49, 702 00 Ostrava, tel.: 596 606 230, fax: 596 623 250, www.autoheller.cz; e-mail: vw@autoheller.cz

Bruntálská 7, 747 07 Opava - Jakař, tel.: 553 666 928, fax: 553 666 930; e-mail: vw.opava@autoheller.cz

Oldřichovice 793, 793 61 Trinec, tel.: 558 324 527, fax: 558 324 529; e-mail: vw.trinec@autoheller.cz

Frýdlantská 2150, 738 01 Frýdek-Místek, tel: 558 421 023, fax: 558 640 795; e-mail: vw.fm@autoheller.cz

EDITORIAL



Vážení a milí diváci, velevážené publikum,

otevíráte další, již čtvrté, tentokrát jarní číslo časopisu Národní divadla moravskoslezského. A jaro přivítáme v Národním divadle moravskoslezském vskutku velkolepě! První jarní den roku 2011 – v pondělí 21. března přesně ve 12.00 hodin – totiž začínáme slavnostně prodávat nové předplatné pro sezónu 2011/2012. Tak jako v loňském roce bude i letošní zahájení prodeje předplatného provázet několik překvapení včetně šancí získat abonentku za opravdu bonusovou až symbolickou cenu. Již teď si Vás všechny dovoluji co nejsrdčněji pozvat na 21. března 2011 před náš předprodej na třídě Čs. legií, kde to v pravé poledne všechno vypukne! Číslo časopisu ve Vašich rukou tak není jenom průvodcem po divadelním dění v Národním divadle moravskoslezském v měsících březnu a dubnu, ale najdete v něm i dramaturgický plán všech uměleckých souborů na sezónu příští. Další informace o předplatném a celé jeho bohaté nabídce záhy naleznete také v naší brožurě, která vychází v průběhu měsíce března a je k dispozici nejen v tištěné podobě, ale i elektronicky na našich webových stránkách www.ndm.cz.

I když lákáme na sezónu příští, současná sezóna je stále ještě v plném proudu a začátek jara slibuje na jevištních našeho divadla opravdu nevšední zážitky. Dovolte mi, abych upozornil alespoň na některé z nich, i přesto že naší snahou a úsilím je, aby každý večer – či jiný čas – u nás strávený byl pro Vás opravdovým divadelním svátkem.

V době, kdy píší tyto řádky, probíhají na jevišti Divadla Jiřího Myrona závěrečné zkoušky na českou premiéru inscenace muzikálu *PARDON MY ENGLISH*, kterou uvádíme se sloganem „Pardon, to je bláznec“. Jde o dílo světově známého amerického skladatele George Gershwin (hudbu a texty písní napsal spolu se svým bratrem Irou) plné nečekaných zápletek, záměn, překvapení, humoru a hlavně skvělé hudby, které pro Národní divadlo moravskoslezské připravuje režisér a scénograf Šimon Caban. Tento pozoruhodný tvůrce, architekt, scenárista, režisér, ale i příležitostný herec je podepsán pod celou řadou mimořádných filmových a zejména divadelních projektů, jež připravoval pro nejednu významnou českou scénu. Nyní pracuje poprvé v našem divadle a doufám, že Vás jeho inscenace, která vstoupí na jeviště premiérou 3. března 2011, okouzlí a strhne svým nakažlivým rytmem, energií a vtipem.

V neděli 6. března 2011 v 16.00 hodin pak zazní v Divadle Antonína Dvořáka naposledy v této sezóně operní drama Leoše Janáčka *Její pastorkyňa*. Tato výjimečná a úspěšná inscenace z roku 2004 se letos v lednu triumfálně vrátila v novém obsazení a v novém hudebním nastudování Roberta Jindry na repertoár souboru opery. První březnovou nedělí je před námi poslední ze série čtyř letošních představení; další možnost zhlédnout Janáčkovu *Její pastorkyňa* budete mít opět až v následující sezóně.

Tragický příběh Kostelníčky, její pastorkyně Jenůfy a nevlastních bratrů Lacy a Števy – toto vášnivé drama z moravského venkova – si však budete moci prožít v našem divadle i v jeho původní činoherní podobě. Soubor činohry připravuje na 31. března 2011 v Divadle Jiřího Myrona premiéru dramatu Gabriely Preissové *Její pastorkyně* s Marií Logojdovou v roli Kostelníčky a Gabrielou Mikulkovou jako Jenůfou, pod režijním vedením Martina Františáka (jinak uměleckého šéfa Divadla Petra Bezruče). Tento pozoruhodný režisér s mimořádným vztahem a citem pro moderní interpretaci venkovských dramát spolupracuje s naším činoherním souborem poprvé. Zároveň není bez zajímavosti, že je to vůbec poprvé v historii Národního divadla moravskoslezského, kdy se drama *Její pastorkyně* Gabriely Preissové objevuje na repertoáru souboru činohry. Než se zmíním o dvou dubnových premiérách, které patří opeře a baletu, rád bych Vás ještě pozval do Divadla Antonína Dvořáka na obnovenou premiéru geniální komické opery Giuseppe Verdiho *Falstaff* (20. března 2011) a stejně tak na poslední operní večer dvou velikánů české hudby – Leoše Janáčka a Bohuslava Martinů – jejichž *Šárka* a *Ariadna*, dvě ženy a dva mýty, ovládnou naposledy jeviště 23. března 2011.

Opravdovou událostí operního života daleko přesahující hranice Ostravy a blízkého okolí však slibuje být 14. duben 2011, kdy bude v Divadle Antonína Dvořáka premiérově uvedeno v Čechách celých 103 let nehrané, avšak o to pozoruhodnější dílo operního verismu – *Fedora* italského skladatele Umberta Giordana. Tato zřídka uváděná opera z roku 1898 zavede diváka postupně do Ruska, Francie a Švýcarska, aby tam byl svědkem tragické lásky hraběte Lorise Ipanova (Tomáš Černý v alter-naci s Gianlucou Zampierim) a kněžny Fedory Romazovové (Nana Miriani v alternaci se Zuzanou Švedou). Hudebně dílo nastuduje a poprvé se ostravskému opernímu publiku představí Zbyněk Müller, který působí jako dirigent opery Národního divadla v Praze a zároveň je šéfdirigentem Státní filharmonie Košice. Režie se ujímá významný, v Ostravě dobře známý činoherní režisér Peter Gábor, který touto inscenací v opeře debutuje. Poslední dubnová premiéra, na kterou se rovněž velmi těším, patří souboru baletu. Na scéně Divadla Jiřího Myrona vstoupí 28. dubna 2011 do divadelního života *Zázrak v tichu*, pozoruhodný taneční projekt spojující hudbu tří skladatelů velkého romantického gesta – Franze Liszta, Richarda Wagnera a Gustava Mahlera. Choreograficky jsou pod *Zázrakem v tichu* podepsány tři význačné osobnosti současné baletní scény – Philippe Talard, Eric Trottier a Igor Vejsada.

Výběr z naší bohaté divadelní nabídky bych zakončil pozváním na hostování baletního souboru Národního divadla Brno. V neděli 20. března 2011 se od 18.30 hodin představí na jevišti Divadla Jiřího Myrona balet s hudbou Léo Delibese *Coppélia z Montmartru*, jenž je populárním dílem významného světového choreografa Youri Vamose. Ukázku z jeho tvorby budeme mít možnost díky této inscenaci spatřit v Ostravě vůbec poprvé. Přeji Vám všem krásný vstup do jara a co nejvíce osvěžujících divadelních zážitků v Národním divadle moravskoslezském. Myslím, že je z čeho vybírat a na co se těšit.

V úctě Váš

Jiří Nekvasil
ředitel

**Slavnostní zahájení prodeje předplatného pro divadelní sezónu 2011/2012
21. března 2011 od 12.00 hodin!**

Více informací naleznete na www.ndm.cz nebo v oddělení předplatného v ústředním předprodeji NDM (třída Čs. legií, vedle Divadla Jiřího Myrona).

OPERA

ČINOHRA

BALET

OPERETA/
MUZIKÁL

www.ndm.cz

OBSAH	
Editorial	1
OPERA	3 – 10
Premiéry v sezóně 2010/2011	3
Repertoár sezóny 2010/2011	4
Obnovená premiéra (Falstaff)	5
Poslední premiéra (Orfeus v podsvětí)	6 – 7
Premiéra (Fedora)	8
Mimořádný host (Nadine Secunde)	10
ČINOHRA	11 – 22
Premiéry v sezóně 2010/2011	11
Repertoár sezóny 2010/2011	12
Poslední premiéra (Velkolepost vyvolených)	13
Poslední premiéra (Gottland)	14 – 15
Rozhovor s Marií Logojdovou	16 – 17
Premiéra (Ujít pastorkyně)	18
Premiéra (Moskva – Petušky)	19
Připravujeme (Něco v ní je, Donaha!)	20
BALET	23 – 28
Premiéry v sezóně 2010/2011	23
Repertoár sezóny 2010/2011	24
Premiéra (Zázrak v tichu)	25
Hostování NDB (Coppélie z Montmartru)	26 – 27
Beseda a fotodeník	28
OPERETA/MUZIKÁL	29 – 34
Premiéry v sezóně 2010/2011	29
Repertoár sezóny 2010/2011	30
Premiéra (PARDON MY ENGLISH)	31
Rozhovor s Simonem Cabanem	32 – 33
Připravujeme (Noc na Karlštejně)	34
VIP	36 – 37
Za oponou – rozhovor s Bárou Macháčovou	38 – 39
Předplatné na rok 2011/2012	40
Obchodní informace	41
Program na březen 2011	42
Program na duben 2011	43
Repertoár	44

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ (založeno 1919)

Národní divadlo moravskoslezské se sídlem v Ostravě je největším a nejstarším profesionálním divadlem v Moravskoslezském kraji a zároveň největší kulturní institucí zřizovanou statutárním městem Ostrava. Je nepřehlédnutelným centrem kulturního, duchovního, intelektuálního a společenského života občanů Ostravy a širokého okolí. Jako jediné na Moravě má divadlo čtyři umělecké soubory – operu, činohru, balet a operetu/muzikál, které hrají pravidelně na dvou stálých scénách: v Divadle Antonína Dvořáka a Divadle Jiřího Myrona.

Široce rozkročená ambiciózní dramaturgie všech čtyř uměleckých souborů je vedena systematickou snahou oslovit co nejširší divácké spektrum všech generací a zájmů. Od klasického českého a světového repertoáru přes objevnou dramaturgii a současnou tvorbu až k experimentálním dílům a projektům mnohdy na hranicích žánrů. Svou úroveň se dnes Národní divadlo moravskoslezské řadí ke špičce českého divadelního umění, což dokládají jak ocenění na divadelních festivalech, tak zájem domácích i zahraničních inscenátorů, choreografů i sólistů, kteří zde hostují.



Divadlo Antonína Dvořáka bylo postaveno v novobaročním stylu vídeňským architektem Alexandrem Grafem. Díky uměleckému ztvárnění a bohatému zdobení vnitřních prostor budovy a sochařským pracím na fasádě je dnes jedním z nejkrásnějších divadel u nás. Městské divadlo bylo slavnostně otevřeno 28. září 1907 a do roku 1919 se v něm hrálo výhradně německy. Od roku 1919 se stalo stálou scénou Národního divadla moravsko-slezského, za 2. světové války byli čeští divadelníci nuceni budovu opustit. Po ní budova vystřídala označení Zemské divadlo, Velké divadlo a Divadlo Zdeňka Nejedlého. Název Divadlo Antonína Dvořáka nese od roku 1990. Je domovskou scénou operního, činoherního a baletního souboru Národního divadla moravskoslezského. Hlediště po rekonstrukci na přelomu tisíciletí pojme 513 diváků.



Divadlo Jiřího Myrona bylo původně Národním domem, jehož stavba byla zahájena v roce 1892 podle návrhu architekta Josefa Srba v novorenesančním slohu. Slavnostní otevření Národního domu se uskutečnilo 16. a 17. června 1894. V Národním domě postupně působily i hostovaly různé divadelní společnosti, v roce 1919 se stal druhou scénou Národního divadla moravsko-slezského. České divadlo se ale hrálo jen v Městském divadle a Národní dům sloužil ke společenským účelům, od roku 1925 zde sídlilo kino Kosmos. Za německé okupace bylo Národní divadlo moravskoslezské nuceno opustit Městské divadlo a uchýlit se do Národního domu, který byl výrazně přestavěn. Od roku 1954 nese budova jméno Divadlo Jiřího Myrona. V prosinci roku 1976 došlo k rozsáhlému požáru, který budovu prakticky zničil. V srpnu 1980 byla zahájena rozsáhlá rekonstrukce podle návrhu ostravských architektů Ivo Klimeše a Radima Ulmanna. Od slavnostního znovuotevření 28. dubna 1986 patří Divadlo Jiřího Myrona k největším u nás. Je domovskou scénou operetního, činoherního a baletního souboru Národního divadla moravskoslezského a pojme 623 diváků.

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

příspěvková organizace statutárního města Ostrava

Ředitel: Jiří Nekvasil
Hudební ředitel opery: Robert Jindra
Šéf činohry: Pavel Šimák
Šéf baletu: Igor Vejsada
Šéfka operety/muzikálu: Gabriela Petráková
Adresa redakce: Čs. legií 148/14,
701 04 Ostrava – Moravská Ostrava
Odpovědná redaktorka: Jana Heczková
Autoři textů: Daniel Jäger, Klára Špičková, Marek Pivovar,
Gabriela Petráková, Bára Gallová, Ondřej Nádvorník,
Patrick Fridrichovský, Pavla Březinová, Jana Heczková
Program a repertoár: Milena Sladká
Technická spolupráce: Jarmila Faferková
Technická redakce a korektury: Pavla Březinová,
Ondřej Nádvorník
Grafická úprava: Lubomír Šedivý
Redakční uzávěrka: 31. ledna 2011
Vydalo: Národní divadlo moravskoslezské
Tisk: Ringier Print CZ a. s.

Vážení čtenáři, těšíme se na Vás
v našich hledištích!

opera

Premiéry v sezóně 2010/2011

Leoš Janáček (1854–1928)
ŠÁRKA
Bohuslav Martinů (1890–1959)
ARIADNA
Hudební nastudování: Jakub Klecker
Režie: Rocc
Scéna: Rocc
Kostýmy: Vendula Johnová, Rocc
Premiéra 23. září 2010 v Divadle Antonína Dvořáka
Dále uvádíme 23. března 2011 v Divadle Antonína Dvořáka
Nastudování v českém jazyce s anglickými titulky.

Jules Massenet (1842–1912)
WERTHER
Hudební nastudování: Robert Jindra
Režie: Jiří Nekvasil
Scéna: David Bazika
Kostýmy: Marie Blažková
Pohybová spolupráce: Igor Vejsada
Premiéra 18. listopadu 2010 v Divadle Antonína Dvořáka
Dále uvádíme 1., 18., 27. a 31. března;
6. a 8. dubna a 3. května 2011 v Divadle Antonína Dvořáka; 4. března 2011 ve Stavovském divadle v Praze v rámci festivalu OPERA 2011
Nastudování ve francouzském jazyce s českými titulky.

Jacques Offenbach (1819–1880)
ORFEUS V PODSVĚTÍ
Hudební nastudování: Karol Kevický
Režie: Pavel Mikuláščík
Výtvarník: Adolf Born
Sbormistr: Jurij Galatenko
Premiéra 24. února 2011 v Divadle Antonína Dvořáka
Dále uvádíme 8., 16. a 19. března; 21. dubna; 13. a 29. května a 15. června 2011 v Divadle Antonína Dvořáka
Nastudování v českém překladu.

Umberto Giordano (1867–1948)
FEDORA
Hudební nastudování: Zbyněk Müller
Režie: Peter Gábor
Scéna: Jozef Ciller
Kostýmy: Katarína Holková
Sbormistr: Jurij Galatenko
Premiéra 14. dubna 2011 v Divadle Antonína Dvořáka
Dále uvádíme 16., 20. a 27. dubna; 6., 14., 24. a 31. května a 2., 9. a 14. června 2011 v Divadle Antonína Dvořáka
Nastudování v italském jazyce s českými titulky.

Paul Hindemith (1895–1963)
CARDILLAC
Hudební nastudování: Robert Jindra
Režie: Jiří Nekvasil
Scéna: Petr Matásek
Kostýmy: Zuzana Krejzková
Pohybová spolupráce: Števo Capko
Premiéra 23. června 2011 v Divadle Antonína Dvořáka
Dále uvádíme 25. června 2011 v Divadle Antonína Dvořáka
Nastudování v německém jazyce s českými titulky.



Opera NDM je na Facebooku:
NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ – OPERA

Jules Massenet – WERTHER, Zuzana Šveda (Charlotte) Foto Martin Popelář



Vážení a milí diváci,

každé dva měsíce Vás mohu prostřednictvím tohoto časopisu pozdravit a informovat o připravovaných projektech opery Národního divadla moravskoslezského. V lednu a únoru jste měli příležitost zhlédnout výjimečné představení Janáčkovy *Její pastorkyně*, která se vrátila na repertoár s našimi předními sólisty i vzácnými hosty vskutku zvukných jmen. Je více než

potěšující, že zájem o tato představení byl tak velký a ohlas tak vřelý a bouřlivý. V měsíci březnu máte poslední příležitost této sezóny zhlédnout *Její pastorkyni* na prknech našeho divadla. Insce-nace se na ně opět vrátí až v příští sezóně. Věřím, že Vás potěšila také únorová premiéra Offenbachova *Orfea v podsvětí* v dynamické inscenaci Pavla Mikuláštky a Adolfa Borna. V nadcházejících měsících pro Vás připravujeme obnovené nastudování Verdiho posledního operního díla *Falstaff*. Tato opera je bezesporu geniálním dovršením tvorby jednoho z největších a nejoblíbenějších italských komponistů. *Falstaff* se vyznačuje netradičním hudebním výrazem s mnoha spleťtými a náročnými pěveckými ansámby, které ve Verdiho tvorbě nemají obdoby. Závěrečná strhující fuga „tutti sono gabbati“ (všichni jsme blázní) je toho důkazem. V titulní roli vystoupí přední slovenský pěvec světového renomé Peter Mikuláš, který se na prknech našeho divadla představí poprvé. Věřím, že celé obsazení plné vynikajících pěvců – včetně těch z mladé generace – pro Vás bude lákavé a ne-necháte si toto mistrovské dílo ujít.

Duben pak přinese operním fanouškům opravdu nevšední možnost zhlédnout operu Umberta Giordana *Fedora*. Ta se na světových jevištích objevuje jen zřídka, většinou ve spojení s některou významnou pěveckou osobností. V hlavních rolích excelovali pěvci takových zvukných jmen jako je Mirella Freni, Eva Marton, Agnes Baltsa, Mara Zampieri, Plácido Domingo, José Cura a další. Na českém jevišti se tato překrásná, dramatická opera plná dějových zvratů a strhující melodie objeví po dlouhých sto třech letech. V titulní roli vystoupí Nana Miriani v alternaci se Zuzanou Šveda, v náročné roli Lorise se na jevišti ostravské opery vrátí vynikající tenorista Gianluca Zampieri, který bude alternovat s předním českým pěvcem Tomášem Černým. Hudebního nastu-dování se ujímá současný šéfdirigent Státní filharmonie Košice Zbyněk Müller.

Dovolte, abych Vám popřál mnoho krásných předjarních a jarních večerů strávených ve společnosti naší opery.

Robert Jindra
hudební ředitel opery NDM

OSTATNÍ REPERTOÁR OPERY NDM (BŘEZEN – ČERVEN 2011)

Bedřich Smetana (1824–1884)

PRODANÁ NEVĚSTA

/Dirigent: Jan Šrubař;

režie: Ilja Racek;

scéna a kostýmy: Alexander Babraj/

Uvádíme 8. května 2011 v Divadle Antonína Dvořáka

Nastudováno v českém originále s anglickými titulky.

Leoš Janáček (1854–1928)

JEJÍ PASTORKYŇA

/Nové hudební nastudování: Robert Jindra;

režie: Michael Tarant;

scéna a kostýmy: Dana Hárová/

Uvádíme 6. března 2011 v Divadle Antonína Dvořáka

Nastudováno v českém originále s anglickými titulky.

Georges Bizet (1838–1875)

CARMEN

/Hudební nastudování: Oliver Dohnányi;

dirigenti: Oliver Dohnányi, Jan Šrubař;

režie: Marián Chudovský;

scéna: Jozef Ciller;

kostýmy: Simona Vachálková/

Uvádíme 13. a 25. března; 9. dubna

a 7. května 2011 v Divadle Antonína Dvořáka

Nastudováno ve francouzském originále s českými titulky.

Giuseppe Verdi (1813–1901)

LA TRAVIATA

/Nové hudební nastudování a dirigent:

Jan Chalupský; režie: Carmen Or;

scéna: Alexander Babraj;

kostýmy: Eliška Zapletalová/

Uvádíme 5. června 2011 v Divadle Antonína Dvořáka

Nastudováno v italském originále s českými titulky.

Giuseppe Verdi (1813–1901)

FALSTAFF

/Nové hudební nastudování: Robert Jindra;

režie: Venjamin Směchov;

scéna: Stanislav Morozov;

kostýmy: Marija Danilova/

Uvádíme 20. března; 17. a 29. dubna

a 27. května 2011 v Divadle Antonína Dvořáka

Nastudováno v italském originále s českými titulky.

Giuseppe Verdi (1813–1901)

NABUCCO

/Nové hudební nastudování: Tomáš Brauner;

režie: Michael Tarant;

scéna: Milan Čech; kostýmy: Tomáš Kypta/

Uvádíme 2. a 12. května a 1. a 10. června

2011 v Divadle Antonína Dvořáka

Nastudováno v italském originále s českými titulky.



JEJÍ PASTORKYŇA
Maida Hundeling (Jenůfa) Foto Martin Popelář

Giuseppe Verdi (1813–1901)

FALSTAFF

Lyrická komedie o třech jednáních z roku 1893

Libreto Arrigo Boito podle *Veselých paniček*

windsorských a *Jindřicha IV.* od Williama

Shakespeara

Nové hudební nastudování: **Robert Jindra**

Režie: **Venjamin Směchov**

Scéna: **Stanislav Morozov**

Kostýmy: **Marija Danilova**

Choreografie: **Igor Vejsada**

Sbormistr: **Jurij Galatenko**

Osoby a obsazení:

Sir John Falstaff

Peter Mikuláš

Ford

Jože Vidic

Fenton

Tomáš Kořínek

Doktor Cajus

Václav Morys

Bardolfo

Juraj Hollý

Pistola

Martin Gurbal'

/ Václav Živný

Alice Ford

Jana Borková

Nannetta

Jana Kačirková

/ Kateřina Kněžíková

Quickly

Yvona Škvárová

/ Erika Šporeková

Hospodský

Petr Jonszta

/ Jan Rychtář

Robin, páže

Nikolas Višovanov

/ Jan Žabenský

Dále účinkuje sbor a orchestr opery NDM – koncertní mistři Vladimír Liberda a Petr Kupka

Obnovená premiéra 20. března 2011

v 16.00 hodin v Divadle Antonína Dvořáka

Uvádíme 17. a 29. dubna a 27. května 2011

v Divadle Antonína Dvořáka



Falstaff Foto Josef Hradil



Operu uvedeme v italském originále. V představeních budou poprvé použity české titulky, které přímo pro operu NDM vytvořil Vladimír Chytil.

Na repertoár opery NDM se v březnu vrátí úspěšná inscenace posledního Verdiho jevištního díla *Falstaff*. Jistý hudební teoretik kdysi prohlásil, že kdyby se někdo pokoušel sepsat sedm divů hudebního světa, Verdiho *Falstaff* by byl mezi nimi. V této opeře se setkaly dvě geniální umělecké osobnosti, dva mistři svého oboru: William Shakespeare a Giuseppe Verdi, který měl k dispozici jedno z vůbec nejlepších libret operní historie – zpracování postav, příběhů a motivů z *Veselých paniček windsorských* a *Jindřicha IV.* v přepisu libretisty a skladatele Arriga Boita.



Peter Mikuláš Foto archiv

V titulní roli se poprvé na našem jevišti představí slovenský basista **Peter Mikuláš**. Od roku 1978 je sólistou Opery Slovenského národního divadla v Bratislavě, kde vytvořil více než padesát rolí svého oboru. Pravidelně hostuje v Národním divadle v Praze a na dalších operních scénách po celém světě. Za všechny jeho zahraniční úspěchy jmenujme především jeho hostování v Metropolitní opeře v New Yorku v roli Dr. Kolenatého v Janáčkově *Věci Makropulos*. Vedle opery se intenzivně věnuje písňové, oratorní a kantátové tvorbě. Peter Mikuláš hostoval na všech významných evropských koncertních pódích, kde spolupracoval s vynikajícími dirigenty. Nechyběli mezi nimi Charles Mackerras, Sir Georg Solti, Carlo Giulini, Jiří Bělohávek, Libor Pešek, Helmut Rilling, Sir Neville Marriner a řada dalších. Vedle aktivní umělecké činnosti se věnuje také činnosti pedagogické, a to na Vysoké škole múzických umění v Bratislavě. Diskografie Petra Mikuláše je rozsáhlá a zahrnuje operní i instrumentální díla mnoha stylových období. Na CD nahrál okolo padesáti titulů (například Šostakovičovu *13. symfonii*, Verdiho operu *Simon Boccanegra*, Mozartovu operu *Così fan tutte*, Verdiho *Requiem*, Dvořákovu *Requiem* a *Stabat Mater* a řadu dalších). (dj)

Jacques Offenbach (1819–1880)

ORFEUS V PODSVĚTÍ

Opéra-bouffon o 2 jednáních a 4 obrazech z roku 1858

Libreto Hector Crémieux a Ludovic Halévy, český překlad Ivo Fišer

Hudební nastudování: **Karol Kevický**
 Dirigent: **Karol Kevický, Jan Šrubář**
 Režie a choreografie: **Pavel Mikuláščík**
 Výtvarník: **Adolf Born**
 Realizace scény: **David Bazika**
 Realizace kostýmů: **Eva Kotková**
 Sbormistr: **Jurij Galatenko**

Osoby a obsazení:

Aristeus / Pluto	Josef Moravec / Martin Šrejma
Jupiter	Jozef Kundlák / Václav Morys
Orfeus	Jaroslav Březina / Tomáš Černý
Jean Styx	Michal Křístek / Vladimír Polák
Merkur	Ondřej Koplík / Juraj Nociár
Mars	Jaroslav Kosec / Václav Živný
Veřejné mínění	Ilona Kaplová / Erika Šporerová
Eurydika	Jana Kačírková / Jana Sibera
Diana	Marianna Pillárová / Liana Sass
Venuše	Eva Dřízgová-Jirušová / Katarína Jorda Kramolišová
Juno	Janka Hošťáková / Ludmila Machytková
Minerva	Věra Likérová / Simona Mrázová
Cupido	Lucie Fišer Silkenová / Martina Šnytová

Dále účinkuje sbor a orchestr opery NDM – koncertní mistři Vladimír Liberda a Petr Kupka

Dále uvádíme 8., 16. a 19. března; 21. dubna; 13. a 29. května a 15. června 2011 v Divadle Antonína Dvořáka

Nesmrtelný Offenbachův kankán patří do pokladnice světové hudby a je neodmyslitelně spjat s operou-bouffon *Orfeus v podsvětí*, která patří již od své světové premiéry v roce 1858 ke klenotům svého žánru. Libretisté se inspirovali známým mýtem o houslistovi Orfeovi, který sestoupí do podsvětí, aby získal zpět svou ženu Eurydiku. Děj navíc „okořenili“ satirickými narážkami na politickou situaci ve Francii druhé poloviny devatenáctého století. Když se tehdy na scéně objevili olympští bohové ve starořeckých kostýmech a začali glosovat morálku současné francouzské společnosti, všem bylo jasné, že se jedná o kritiku vlivných Pařížanů v čele s císařem. Na ostravském jevišti byl *Orfeus v podsvětí* naposledy uveden v roce 1995. Tato inscenace – stejně jako ty předešlé z let 1960 a 1981, které jsou stále jistě v paměti řady našich věrných diváků – byla nastudována souborem operety. Nyní se interpretace tohoto díla ujímá soubor operní, aby tak mohla co nejlépe vynízt Offenbachova mistrovská hudba i jednotlivé pěvecké party, které v kontextu jiných děl tohoto žánru nepatří k nejlehčím. V jednotlivých rolích vystoupí přední sólisté opery NDM i řada skvělých hostů, kteří mají s lehkonohou múzou nemalé zkušenosti.

Například někdejší představitel role Orfea z roku 1995 Václav Morys nyní vytvoří roli Jupitera, v roli Orfea se můžete těšit na předního českého tenoristu Tomáše Černého (mj. nositele Ceny Thálie 2000 za mimořádné ztvárnění role Prince Su-Čonga v Lehárově operetě *Země úsměvů*). V průběhu posledních desetiletí byl *Orfeus v podsvětí* uváděn na mnoho způsobů. Naše inscenace se vydala cestou jemné nadsázky a roztančené hravosti, která koresponduje s brilantní lehkostí Offenbachovy hudby. Režisér **Pavel Mikuláščík** přizval ke spolupráci známého českého výtvarníka **Adolfa Borna**, kterého jsme před premiérou požádali o několik slov k jeho nejnovějšímu (v kontextu ostatní tvorby velice vzácnému) divadelnímu projektu.



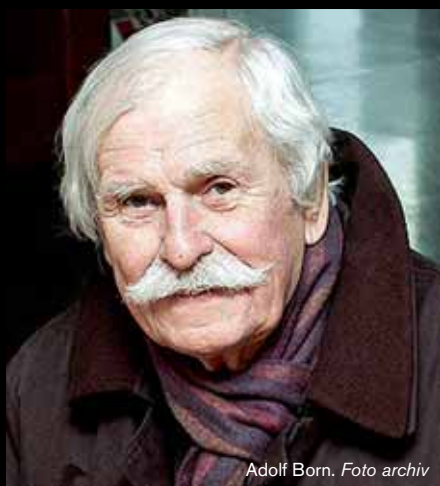
Kostýmy Adolfa Borna

Těžiště Vaší tvorby není na poli divadelním. S jakými pocity přicházíte čas od času do divadelního prostředí jako scénický výtvarník?

Divadlo opravdu není přímo moje doména. Je ale pravda, že jsem dříve vytvořil několik výprav inscenací pro děti, které se hrály v někdejších Divadle Jiřího Wolkera v Praze, a také výpravu pro operu *Čerta a Káča* uvedenou v pražském Národním divadle. Je zajímavé, že můj výtvarný názor na operu *Čert a Káča* prorazil a hraje se to více než dvacet let. Myslím, že jsem udělal něco, co zkrátka diváky baví. Mnoho režisérů bohužel dělá věci, které diváky nebaví. To je ta konfrontace mezi divadlem jako zábavou pro lidi a něčím, co lze dnes nazvat jakousi šokující nudou. Šokující nuda ale může být jednou, po dvacáté už je to spíše jen ta nuda.

Jaký výtvarný klíč jste zvolil pro Orfea v podsvětí?

Přijal jsem záměr režiséra zasadit příběh do prostředí uměleckých agentur devatenáctého století. Udělal jsem nakonec takový malý kompromis – například Jupiterovi jsem dal frak a cylindr a přes ně přehodil tuniku. Záměrně jsem tedy



Adolf Born. Foto archiv

promíchal antiku s devatenáctým stoletím – a onu secesi, o kterou režisérovi šlo, jsem pojal jako takovou malou nadsázku. Chtěl jsem, aby si určitými atributy diváci vzpomněli na antický příběh. Šlo mi o jakousi „šviháckou secesi“ s antickými prvky. Věřím, že se mi podařilo tento kompromis udržet a bude to pro diváky přístupné.

Jak se Vám spolupracovalo s panem režisérem Mikuláščíkem?

S Pavlem Mikuláščíkem jsme kdysi dělali v Německu hru bratří Čapků *Ze života hmyzu*. Má dobré nápady a na již řečeném výtvarném kompromisu antiky a devatenáctého století jsme se nakonec shodli.

Co Vás v poslední době obecně na divadle zaujalo, co si myslíte o současném českém divadle?

Stejně jako hudba i výtvarné umění a divadlo se řítí v poslední době do prostoru, kde je jedno, kdo umění jako takové vytváří. Je to stálé opakování toho, co již říkali dadaisté. Ti tvrdili, že umění může dělat každý. Udělali například představení, které trvalo pět minut. Bylo to k naštvaní diváků, herci navíc vystupovali v civilu. Myslím si, že nádech romantiky, které by divadlo mělo vyzařovat, aby to působilo na diváka, bohužel mizí. Vždy když mě lákají na nějaké představení, tak se nejprve ptám, do jaké doby je to přenesené. Když mi třeba řeknou, že je to Molière přenesený do třicátých let, mám o tom pochybnosti a nakonec představení nenavštívím. Molière si zkrátka představuji jinak. Do divadla proto chodím příležitostně a vždy si pečlivě vybírám. (d)



Scénický návrh Adolfa Borna



Scéna z 1. jednání Foto Martin Popelář

Jana Sibera (Eurydika) a členky baletu NDM Foto Martin Popelář



Janka Hošťáková (Juno), Věra Likérová (Minerva), Marianna Pillárová (Diana), Lucie Fišerová-Silkenová (Cupido), Katarína Jorda Kramolišová (Venuše) Foto Martin Popelář



Umberto Giordano (1867-1948)

FEDORA

Opera o třech jednáních z roku 1898
Libreto Arturo Colautti podle dramatu Víctoriena Sardoua Fédora

Hudební nastudování: **Zbyněk Müller**
Dirigent: **Zbyněk Müller, Jan Šrubař**
Režie: **Peter Gábor**
Scéna: **Jozef Ciller**
Kostýmy: **Katarína Holková**
Sbormistr: **Jurij Galatenko**
Dramaturgie: **Daniel Jäger**

Osoby a obsazení:
Fedora Romazoff **Nana Miriani**
/ **Zuzana Šveda**
Olga Sukarew **Agnieszka Bochenek-Osiecka**
/ **Marianna Pillárová**
Loris Ipanoff **Tomáš Černý**
/ **Gianluca Zampieri**
Giovanni de Siriox **Roman Janál / Jakub Kettner**
Dimitri **Veronika Höpflerová**
Désiré **Josef Moravec / Václav Morys**
Rouvel **Pavel Ďuríček**
/ **Rudolf Medňanský**
Cirillo/Boroff **Michal Křístek / Martin Štolba**
Gretch **Martin Gurbal'**
/ **Bogdan Kurowski**
Loreck **Jaroslav Kosec / Václav Živný**
Nicola **Pavel Kozel / Petr Urbánek**
Sergio **Aleš Burda / Petr Němec**
Michele **Petr Jonszta / Jan Rychtář**
Boleslao Lazinski **Michal Bárta / Jozef Katrák**

Dále účinkuje sbor a orchestr opery NDM – koncertní mistři Vladimír Liberda a Petr Kupka

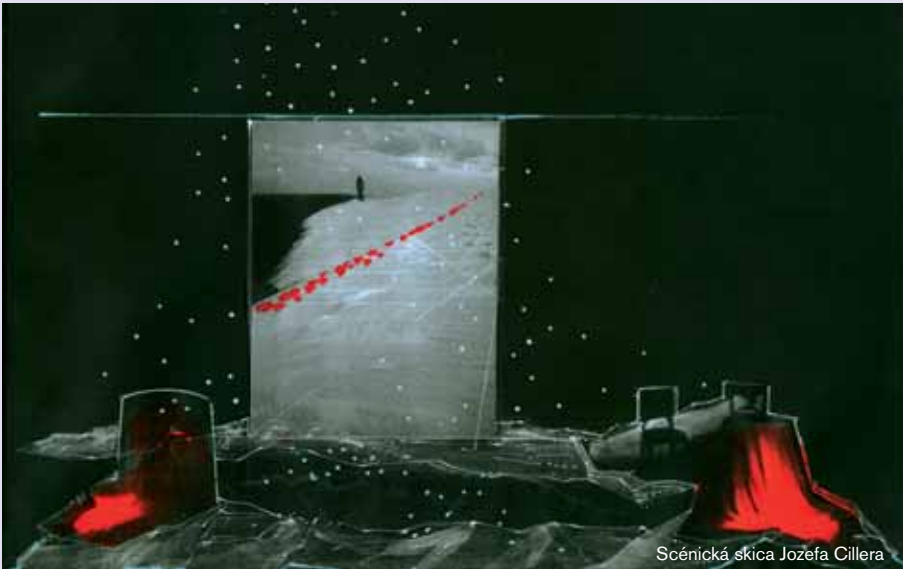
Premiéry 14. a 16. dubna 2011 v 18.30 hodin
v Divadle Antonína Dvořáka
Dále uvádíme 20. a 27. dubna; 6., 14. a 18. května;
2., 9. a 14. června v Divadle Antonína Dvořáka
Nastudování v italském originále s českými titulky.

V dubnu uvede operní soubor NDM poprvé na českém jevišti skvost italského operního verismu, Giordanovu operu *Fedora*. Děj této vzácně uváděné tříaktové opery z roku 1898 nás postupně zavede do Ruska, Francie a Švýcarska, kde budeme svědky tragické lásky hraběte Lorise Ipanova a kněžny Fedory Romanovové. Titulní part patří k těm nejkrásnějším sopránovým ze světového repertoáru, hlavní mužskou roli pak skladatel napsal pro legendárního italského tenoristu Enrica Carusa.

Režie se ujal známý činoherní režisér Peter Gábor, který se tak vůbec poprvé představí v opeře. Ke své připravované inscenaci uvedl: „*Jevišť je pro mne obrovským plátnem, čistou plochou, připravenou na postupné vystavění sugestivních obrazů. Křehkost, vášně, láska, zranitelnost –*



Scénická skica Jozefa Cillera



Scénická skica Jozefa Cillera



Scénická skica Jozefa Cillera

to je jen několik vlastností titulní postavy Fedory. Kromě inscenování napínavého životního příběhu této výjimečné ženy, plného emocionální hudby a nádherných árií, mě láká zaostřit pozornost právě na

Fedořiny intimní subjektivní pocity a tragédie, které tak intenzivně prožívá ve své duši. Možnosti pracovat s operním souborem si velmi vážím a těším se na vzájemnou spolupráci.“

(dj)

Paul Hindemith (1895–1963)

CARDILLAC

Opera o třech jednáních a čtyřech obrazech
z roku 1926

Hudební nastudování: **Robert Jindra**
Režie: **Jiří Nekvasil**
Scéna: **Petr Matásek**
Kostýmy: **Zuzana Krejzková**
Pohybová spolupráce: **Števo Capko**
Dramaturgie: **Daniel Jäger**
Sbormistr: **Jurij Galatenko**

Premiéry 23. a 25. června 2011 v 18.30 hodin
v Divadle Antonína Dvořáka

Nastudování v německém originále s českými titulky.

Operní soubor NDM uvede jako poslední premiéru této sezóny vrcholné dílo německé hudby 20. století – Hindemithovu operu *Cardillac*. Tento tříaktový opus, jehož libreto vychází z novely E. T. A. Hoffmanna *Slečna ze Scudéry* z roku 1819, měl světovou premiéru 9. listopadu 1926 ve Státní (Semperově) opeře v Drážďanech. Skladatel se však tehdy nesetkal s velkým pochopením diváků



Paul Hindemith Foto archiv

ani odborné kritiky, která hovořila o „velkém rozporu mezi Hoffmannovým vrocím romantickým námětem a střízlivou neromantickou hudbou“. Hned o rok později se *Cardillac* objevil na scéně Nového německého divadla v Praze (dnešní Státní opera Praha), jehož progresivní dramaturgie pravidelně uváděla nejžhavější operní novinky. Inscenaci byla věnována velká péče, ale divácký ohlas byl rovněž rozpačitý. V témže roce byl

Hindemith jmenován profesorem skladby na Státní vysoké hudební škole v Berlíně, z níž však byl po několika letech vyštván nacistickými ideology a jeho tvorba byla označena za „zvrhlé umění“. Hindemithovy skladby se nesměly veřejně hrát, skladatel proto odešel do USA a až po druhé světové válce se vrátil zpět do Evropy a usadil se v Curychu. Po odeznění válečných konfliktů pracoval Hindemith operu *Cardillac* ve smyslu „klasičtější“ estetiky. Zasáhl do hudební složky i do libreta Fedrinanda Liona a rozšířil děj na čtyři dějství. Nová verze byla poprvé uvedena 20. června 1952 v Městském divadle v Curychu. Paul Hindemith navštívil třikrát Ostravu (1931, 1932, 1936), kdy se na koncertech uvedl jako skladatel i jako hráč na violu a na violu d'amour. Jeho operní dílo zde ale uvedeno nebylo. Inscenaci opery *Cardillac* chce ostravská opera vzdát hold jednomu z nejvýraznějších představitelů hudby 20. století, jehož tvorba zůstává v kontextu naší hudební interpretace stále nedoceněna. Opera zazní v první tříaktové verzi a pevně věříme, že tajemný příběh pařížského zlatníka ze sedmáctého století, v souvislosti s jehož výtvořchází k nevysvětlitelným vraždám, diváky opery NDM nadchne.

(dj)

NENECHTE SI UJÍT – ŠÁRKA A ARIADNA NAPOSLED!!!

Ve středu 23. března se se svými diváky rozloučí inscenace Janáčkovy opery *Šárka* a Martinů opery *Ariadna*. Nenechte si ujít poslední příležitost zhlédnout toto ojedinělé spojení dvou výrazných operních děl – dvou výrazných ženských témat. Pod taktovkou **Jana Šrubaře** vystoupí v ti-

tulních rolích **Eva Dřízgová-Jirušová** a **Zuzana Marková**. Inscenace režiséra **Rocca** vás okouzlí především svou vizualitou a symboličností (*Šárka*) i brilantní vypointovanou nadsázkou (*Ariadna*). Rocc ke svým inscenacím a spojení obou oper uvedl: „*Jak Šárku, tak i Ariadnu lze něčím vnímat*

jako ženu-ničitelku. Setkání muže s touto ženou znamená nebezpečí, v důsledku smrt. Při hlubším zamyšlení se ale možná jedná o ženu-vykupitelku. Ona snad lépe vidí celek tajemného žití, každý její čin má totiž vyšší význam – a smrt je přece jen začátkem další naděje.“

(dj)



Luciano Mastro (Ctirad), Eva Dřízgová-Jirušová (Šárka), sbor opery Foto Martin Popelář

MIMOŘÁDNÝ HOST V JANÁČKOVĚ JEJÍ PASTORKYNI

17. ledna 2011 vystoupila v Národním divadle moravskoslezském v roli Kostelníčky Buryjovky v Janáčkově *Její pastorkyni* americká sopranistka **Nadine Secunde**. V průběhu své kariéry se stala vynikající interpretkou rolí zejména wagnerovského a straussovského repertoáru. S obrovským úspěchem zpívala například na festivalu v Bayreuthu (*Lohengrin*, *Prsten Nibelungův*), v Bavorské státní opeře v Mnichově (*Tannhäuser*), v Opeře v Hamburku (*Káťa Kabanová*, *Tristan a Isolda*) nebo v Královské opeře v Covent Garden (*Elektra*). V roli Kostelníčky Buryjovky sklízí ovace na řadě evropských scén; v poslední době ji vytvořila například ve Frankfurtu, Brémách nebo Štrasburku. V Ostravě se zároveň vůbec poprvé představila na tuzemské operní scéně.

Kdy jste se poprvé setkala s Janáčkovou operou Její pastorkyňa a jak na Vás toto dílo zapůsobilo?

Poprvé jsem *Její pastorkyni* slyšela, když jsem byla v roce 1988 v Kolíně nad Rýnem. Byla to překrásná inscenace a roli Kostelníčky tehdy zpívala Leonie Rysanek. Rok předtím jsem v Kolíně vytvořila Janáčkovu Káťu Kabanovou a role Jenůfy mi byla nabídnuta. Musela jsem ji ale odmítnout, protože jsem byla v jiném stavu. Jednalo se o poměrně náročnou inscenaci Harryho Kupfera, která kladla na zpěváky velké fyzické nároky. Obávala jsem se, abych si neublížila. *Její pastorkyni* jsem



Nadine Secunde (Kostelníčka Buryjovka) a Jan Vacík (Laca Klemeň) Foto Martin Popelář

si ale v té době zamilovala a těšila se, že v ní někdy vystoupím. I když jsem se k roli Jenůfy nakonec nikdy nedostala, příležitost vytvořit Kostelníčku je pro mě nyní velkou satisfakcí.

Kostelníčku Buryjovku jste s úspěchem zpívala v několika evropských operních domech. Čím je Vám tato role blízká?

V mnoha ohledech s touto ženou soucím. Nikdy nebyla matkou, a tudíž nemůže pochopit, co učinila své pastorkyni, když zabila její dítě. Učinila to z pýchy, ale věřím, že i z posedlosti láskou ke své nevlastní dceři. Snažím se na jevišti omluvit její trestný čin tím, že se jí snažím vtisknout niterný dramatický výraz a částečně ji tak ospravedlnit.

V Ostravě jste se poprvé objevila na české operní scéně. Jak se Vám spolupracovalo s naším operním souborem?

Doslova jsem se zamilovala do vašeho operního domu – byla to kouzelná spolupráce ve všech ohledech. Krásně se mi spolupracovalo s dirigentem a byla jsem nadšena i z práce všech ostatních sólistů, skvělého sboru i orchestru. Bylo pro mě moc zajímavé zpívat Kostelníčku v českém divadle a navíc ve velmi krásné, v tom nejlepším smyslu slova tradiční inscenaci.

Jakou roli s českého repertoáru byste si v budoucnu ještě ráda zaspívala?

Vždy jsem snila o tom, že si jednou zaspívám Emilii Marty v Janáčkově *Věci Makropulos*. Ale nevím, zda bych zvládla adekvátně interpretovat komplikovaný deklamační styl tohoto díla. Přece jen se v češtině dosud necítím úplně silná. Určitě by bylo vzrušující si zaspívat také Cizí kněžnu ve Dvořákově *Rusálce*. (d)



Nadine Secunde (Kostelníčka Buryjovka) Foto Martin Popelář

ZPRÁVY Z OPERY



Jules Massenet – WERTHER
Steven Harrison (Werther) a Zuzana Šveda (Charlotte) Foto Martin Popelář

Operní soubor Národního divadla moravskoslezského bude 4. března 2011 hostovat s inscenací Massenetovy opery *Werther* na scéně Stavovského divadla v Praze v rámci festivalu OPERA 2011. V hlavních rolích vystoupí **Steven Harrison** (Werther), **Zuzana Šveda** (Charlotte), **Agnieszka Bochenek-Osiecka** (Sophie), **Jakub Kettner** (Albert) a **Bogdan Kurowski** (Le Bailli). Festival hudebního divadla OPERA je jediná pe-

riodická přehlídka reprezentativních inscenací všech českých a moravských profesionálních operních souborů. Koná se od roku 1993 každý druhý rok na prestižních pražských scénách (především historická budova Národního divadla, Stavovské divadlo, Státní opera Praha). Pravidelně konfrontuje směřování i úroveň jednotlivých souborů a rozšiřuje operní nabídku v Praze – nabízí tituly, které se v metropoli České republiky nehrály po několik desetiletí (nebo dokonce vůbec), zároveň poskytuje jiný pohled na tituly, které jsou v současné době na repertoáru pražských divadel. V neposlední řadě festival představuje také pozoruhodné osobnosti – režiséry, dirigenty, pěvce a další umělce – působící na operních scénách po celé České republice.

Tento svátek hudebního divadla se uskuteční na pražských operních scénách ve dnech 26. února – 15. března 2011.

Více informací na www.festival-opera.cz.

Ve středu **23. března** se se svými diváky rozloučí inscenace Janáčkovy opery *Šárka* a Martinův opery *Ariadna*. Nenechte si ujít poslední příležitost zhlédnout toto ojedinělé spojení dvou výrazných operních děl – dvou výrazných ženských témat. Pod taktovkou Jana Šrubaře vystoupí v titulních rolích **Eva Dřízgová-Jirušová** a **Zuzana Marková**.

Inscenace režiséra Rocca vás okouzlí především svou vizualitou a symboličností (*Šárka*) i brilantní vypointovanou nadsázkou (*Ariadna*).



Adam Plachetka a Robert Jindra, Foto Martin Popelář

2. ledna se v Divadle Antonína Dvořáka uskutečnil mimořádný projekt **MOZART GALA** – recitál basbarytonisty Adama Plachetky, sólisty Vídeňské státní opery. Orchestru opery Národního divadla moravskoslezského řídil Robert Jindra. Na programu zazněly árie a přehledy z oper *Le nozze di Figaro* (*Figarova svatba*), *Così fan tutte* (*Takové jsou všechny*) a *Don Giovanni*. Celý recitál zaznamenal Český rozhlas a byl odvysílán 10. ledna na stanici Český rozhlas 3 – Vltava. Adam Plachetka, který patří mezi vycházející hvězdy evropského operního nebe, přislíbil spolupráci s naším operním souborem také v následujících sezónách. (d)

čínohra

Premiéry v sezóně 2010/2011

Percy Bysshe Shelley (1792–1822)

CENCI

Překlad: Otokar Fischer

Úprava: Anna Petrželková, Klára Špičková

Režie: Anna Petrželková

Dramaturgie: Klára Špičková

Scéna: Tom Ciller

Kostýmy: Hana Holcmanová

Premiéra 21. října 2010 v Divadle

Antonína Dvořáka

Josef Topol (1935)

KONEC MASOPUSTU

Režie: Janusz Klimsza

Dramaturgie: Marek Pivovar

Scéna: David Bazika

Kostýmy: Eliška Zapletalová

Premiéra 4. listopadu 2010

v Divadle Jiřího Myrona

Mariusz Szczygiel (1966)

GOTTLAND

Režie: Jan Mikulášek

Dramatizace: Marek Pivovar, Jan Mikulášek

Dramaturgie: Marek Pivovar

Scéna a kostýmy: Marek Cpin

Česká premiéra 20. ledna 2011

v Divadle Jiřího Myrona

William Congreve (1670–1729)

VELKOLEPOST VYVOLENÝCH

Překlad a úprava: Jiří Strnad

Režie: Janusz Klimsza

Dramaturgie: Klára Špičková

Scéna: Martin Víšek

Kostýmy: Eliška Zapletalová

Česká premiéra 27. ledna 2011

v Divadle Antonína Dvořáka

Gabriela Preissová (1862–1946)

JEJÍ PASTORKYNĚ

Režie: Martin Františák

Dramaturgie: Klára Špičková

Scéna: Jan Štěpánek

Kostýmy: Marek Cpin

Premiéra 31. března 2011 v Divadle

Jiřího Myrona

Venedikt Jerofejev (1938–1990)

MOSKVA-PETUŠKY

Překlad: Leoš Suchařípa

Režie: Tomáš Jirman a kol.

Dramatizace: Marek Pivovar

Dramaturgie: Marek Pivovar

Scéna a kostýmy: David Bazika

Premiéra 2. dubna 2011 v divadelním klubu

v Divadle Jiřího Myrona

Alan Ayckbourn (1939)

NĚCO V NÍ JE

Překlad: Petr Michálek

Režie: Filip Nuckolls

Dramaturgie: Klára Špičková

Scéna: Lukáš Kuchinka

Kostýmy: Daniela Klimešová

Premiéra 26. května 2011 v Divadle

Antonína Dvořáka

Terrence McNally (1939) – David Yazbek (1961)

DONAHAI! (Hole dupy)

Překlad: Pavel Dominik

Převod do ostravkovštiny: Ostravak Ostravski

Režie: Pavel Šimák

Dramaturgie: Marek Pivovar

Scéna: David Bazika

Kostýmy: Eva Kotková

Premiéra 16. června 2011 v Divadle

Jiřího Myrona

Sado-maso po česku, Češi se zájmem sledují své vlastní ponižení Foto Radovan Štastný



Čínohra NDM je na Facebooku:
www.facebook.com/cinohrandm



„Kdo neskáče, není Čech aneb Velkolepost vyvolených..“

...je malá slovní hříčka, kterou jsem si dovolil uvést činoherní stránky dalšího vydání časopisu NDM. Mnozí z Vás jistě poznali, že jsem k sobě připojil dvě inscenace, které měly premiéru na konci ledna 2011 (*Gottland* a *Velkolepost vyvolených*). Neudělal jsem to samozřejmě náhodou – neodolal jsem, abych se ještě na okamžik nevrátil v čase zpět. A to ze dvou důvodů – jedním z nich je, že často se představení věnuje velká pozornost v době, kdy se poprvé dostane před diváky, aby se posléze ponechalo svému osudu, podobno potom bárci, která si najde nebo nenajde cíl svého plutí, svého diváka. Tímto chci tedy ještě těm z Vás, kteří naše dvě nové inscenace

nenavštívili, podat o nich tuto malou připomínku. Druhým důvodem, proč se ke *Gottlandu* a *Velkoleposti vyvolených* vracím, je potěšení, že na těchto dvou inscenacích je možné demonstrovat schopnost činoherního souboru NDM zvládat mnoho – často velmi odlišných – žánrů. Vždyť Gottland je výsostně moderní, často stylizované divadlo, které fascinujícím způsobem funguje jako sonda do nitra našeho národa a *Velkolepost* je brilantní konverzační komedie autora, který tvořil před bezmála třemi sty lety! Přesto si troufám tvrdit, že v obou inscenacích náš soubor předvádí skvělou zábavu v nejširším (a rozhodně ne pokleslém) slova smyslu. Možná někoho z Vás nyní napadne, že ze mne mluví přílišná pozitivní zaujatost pro soubor, který vedu – dobrá, přijďte se přesvědčit... Rozhodně ale platí, že se snažíme pro Vás připravit nabídku titulů co nejrozmanitější, aby si každý mohl vybrat podle svého vkusu nebo nálad. Důkazem jsou dvě premiéry, které se v nejbližších dvou měsících uskuteční. Posuďte sami – na velké scéně Divadla Jiřího Myrona uvedeme v pohostinské režii Martina Františáka (umělecký šéf Divadla Petra Bezruče) klasické české drama *Její pastorkyně*. Více se dočtete na dalších stránkách tohoto časopisu – v tomto úvodníku snad jen malý závdavek: v hlavních rolích se představí Gabriela Mikulková (mnozí z Vás mohou mít stále v paměti její uhrančivé a vábivé ztvárnění velkých dramatických postav v *Krvavé svatbě*, *Maryše*

nebo *Hedě Gablerové*) a Marie Logojdová, která tak svébytně zahrála matku v *Humble Boy* nebo přízračně *Čachtickou paní* a která v současnosti září v roli Normy v inscenaci *Apartmá v hotelu Plaza*. Současně s touto velkou divadelní klasikou činohra nabídne v podstatě úplný opak – část souboru se uchýlí do bezpečí divadelního klubu, kde od dubna můžete podnikat zběsilé jízdy ruským vlakem, kdy na vlně vodečky a neuvěřitelných eskapád prožitých či vyprávěných poplujete nejen jako diváci, ale i jako „téměřúčastníci“ – vždyť se toto nové představení *Moskva-Petušky* bude odehrávat v divadelním klubu a jeho předloha nezískala nadarmo populární přívlastek „bible alkoholiků“. No, sami můžete vidět, že na národní divadlo jsme připravili skutečně „napínavé“ žánrové rozpětí. A to jsem v těchto řádcích jen zlehka připomenul některé ze zajímavostí, které pro Vás připravujeme. Kromě novinek Vám v průběhu roku činohra navíc nabízí více než deset titulů činoherních představení široké palety žánrů a stylů, pestrého hereckého obsazení a režijního ztvárnění. Můžete si vybrat básnivé drama, moderní divadlo se současným názorem nebo lehkou komedii. Je to jen na Vás. Těším se na setkání v hledištích našich divadel a přeji Vám příjemné čtení nového čísla časopisu NDM!

Pavel Šimák
umělecký šéf činohry NDM

OSTATNÍ REPERTOÁR ČINOHRY NDM (BŘEZEN – ČERVEN 2011)

Oscar Wilde (1854–1900)

IDEÁLNÍ MANŽEL

Komedie o životě v politice, v manželství a ve lži.
/Režie: Janusz Klimsza; hrají: Vladimír Polák, Petr Sýkora, Pavlína Kařková ad./

Uvádíme 17. a 24. března a 15. dubna 2011 v Divadle Antonína Dvořáka

Neil Simon (1927)

APARTMÁ V HOTELU PLAZA

Tři humorné příběhy o hořkých věcech v manželství.
/Režie: Janusz Klimsza; hrají: Jan Fišar, Anna Cónová, Marie Logojdová ad./

Uvádíme 15. května 2011 v Divadle Antonína Dvořáka

Michael Cooney (1967)

HABAĐURA

Třeskatá komedie záutočí na vaše bránice!
/Režie: Roman Groszmann; hrají: Jiří Sedláček, Vladimír Polák ad./

Uvádíme 8. března; 13. a 29. dubna a 14. května 2011 v Divadle Jiřího Myrona

Peter Shaffer (1926)

AMADEUS

Člověk vyzývá Boha na souboj. Slavná hra o genialitě a závisti na vídeňském dvoře.
/Režie: Pavel Šimák; hrají: Jan Fišar, Igor Orozovič, Andrea Mohylová ad./

Uvádíme 12. a 26. března; 7. a 12. dubna; 18. května a 4. a 19. června 2011 v Divadle Antonína Dvořáka

George Tabori (1914–2007)

MŮJ BOJ /Mein Kampf/

Černá groteska hledající smysl lidskosti a utrpení.
/Režie: Juraj Deák; hrají: Jan Hájek, Vladimír Polák, Veronika Forejtová ad./

Uvádíme 1. března a 15. května 2011 v Divadle Jiřího Myrona

Karel Čapek (1890–1938)

VÁLKA S MLOKY

Dramatizace fascinujícího alegorického románu. Příběh velkého snu, lidské chytivosti a pýchy.
/Dramatizace: Klára Špičková a Pavel Šimák; režie: Pavel Šimák; hrají: Jan Fišar, Tomáš Jirman, Vladimír Čapka ad./

Uvádíme 19. března 2011 v Divadle Jiřího Myrona

Paula Vogel (1951)

NEJSTARŠÍ ŘEMESLO

Komedie o pěti atraktivních starých žen, která přesvědčí, že žít se dá naplno v každém věku.
/Režie: Ivan Krejčí; hrají: Daniela Fialková, Alexandra Gasnářková, Veronika Forejtová ad./

Uvádíme 14. března 2011 ve zkušebně Divadla Antonína Dvořáka

Roald Dahl (1916–1990)

ČARODĚJNICE

Jejich koníčkem je měnit děti v myši... Současná pohádka od autora, jehož proslavilo filmové zpracování příběhu Karlík a továrna na čokoládu.
/Režie: Pavel Šimák; hrají: Robert Urban, David Viktora, Alexandra Gasnářková ad./

Uvádíme 3. dubna 2011 v Divadle Jiřího Myrona



AMADEUS, Jan Fišar (Salieri) Foto Radovan Štátný

William Congreve (1670–1729)

VELKOLEPOST VYVOLENÝCH

aneb Setrvalý stav světa

Satirická komedie z vyšších sfér

Překlad a úprava: Jiří Strnad
Režie: Janusz Klimsza
Scéna: Martin Víšek
Kostýmy: Eliška Zapletalová
Dramaturgie: Klára Špičková
Výběr hudby: Janusz Klimsza

Osoby a obsazení:
Mirabell Petr Sýkora
Fainall František Strnad
Sir Philfull Witwoud Jan Fišar
Petulant Robert Urban
Witwoud Vladimír Polák
O'Beyda Igor Orozovič
Lady Wishfortová Veronika Forejtová
Paní Fainallová Pavlína Kařková
Slečna Millamantová Lada Bělašková
Slečna Marwoodová Andrea Mohylová
Traidahlová Renáta Klemensová
Reydllová Miroslava Georgievová

Česká premiéra 27. ledna 2011 v Divadle Antonína Dvořáka

Dále uvádíme 7. března; 1., 28. a 30. dubna a 4., 17. a 19. května 2011 v Divadle Antonína Dvořáka

I druhá premiérová inscenace nového roku 2011 patřila činohernímu souboru NDM, který uvedl komedii anglického restauračního dramatika Williama Congreve *Velkolepost vyvolených*. Tento titul rozšířil dramaturgickou nabídku Národního divadla moravskoslezského o další jiskřivou konverzační komedii na jevišti Divadla Antonína Dvořáka.



Veronika Forejtová (Lady Wishfortová), Igor Orozovič (O'Beyda) Foto Radovan Štátný



Pavlína Kařková (Paní Fainallová), Andrea Mohylová (Slečna Marwoodová), Robert Urban (Petulant) Foto Radovan Štátný

„Je osvěžením, když i odlehčený repertoár konverzačních komedií kromě prověřených a provařených autorů 20. století, případně klasiků typu Oscara Wilda, prostřídá text ne tak notoricky známý. Tím je v našem případě rozhodně hra *The Way of the World* (světová premiéra rovných 1700) britského autora Williama Congreve (1670–1729). Nikdy se totiž na českém jevišti nehrála, přestože jde o rozkošně napsanou komedii mravů s výtečnými dialogy. Jsou to všechno staré příběhy, hraje se o věno a dědictví, o manželky a manžele, snoubenky a snoubence, milenky a milence; o věrnost, nevěru, čest, pověst a peníze. Zábava plyne z efektních konverzací a vyzrálého herectví. (...) Klimsza hrů inscenuje tradičně, s citem pro slovní přestřelky a komické situace, ovšem v lehce lechtivé nadsázce, kterou vyjadřují především bujaře lesklé kostýmy Elišky Zapletalové a všeobecně „rochnivá“ atmosféra představení. Děj nemusí plynout nijak rychle, důležité je se se slovy, děním a také vizáží pořádně pomazlit.“ „Pokud podobné inscenace vytvářet, (...) pak je

to pro potěšení z velkoleposti vyvolených herců. Královnou inscenace je Veronika Forejtová jako stárnoucí alkoholička, o jejíž dědictví se hraje. Nadhledem nešetří Vladimír Polák a Petr Sýkora jako dva z hlavních aktérů. Mladá herečka Andrea Mohylová má za sebou již více příležitostí, včetně Konstace v *Amadeovi* a hlavní role Beatrice Cenci, ale teprve v roli slečny Marwoodové jako by se výrazněji prosadila: je vynikající mrcha.“ „Je vidět, že herci se baví a hrají (pohrávají si) se zjevnou chutí, leccos z jejich radosti se pak přenášá i na diváky. Pavlína Kařková hraje pragma-



Petr Sýkora (Mirabell), František Strnad (Fainall) Foto Radovan Štátný

tickou paničku, Lada Bělašková naivní dívku, Jan Fišar otrlého a lehce zmateného venkovana a Renáta Klemensová služku správně od rány. Jistě, jsou to konvence, bez nichž by to ovšem v takovém případě těžko šlo. Robert Urban na první pohled připomíná tradiční křečovitou karikaturu homosexuála, ale i jeho nalíčená tvář nakonec prozrazuje sounáležitost se zmíněnými lascivními kostýmy a celkem potěšitelně nemravné inscenace. Co říci závěrem? Velkolepost je neškodná zábava, provedená na výtečné úrovni; navíc dramaturgicky je premiérové uvedení tohoto textu neobyčejně záslužné. Klimszova inscenace ukazuje, že i konvenční konverzačka se dá hrát se stylem a nadhledem, který přesahuje jednoduchou jednorázovku.“ (Vojtěch Varyš: Rozkošně velkolepě vyvolení, www.tyden.cz, 2. 2. 2011) (pb)

Mariusz Szczygiel (1966)

GOTTLAND

Kdo neskáče, není Čech!

Překlad: **Helena Stachová**
 Režie: **Jan Mikulášek**
 Dramaturgie: **Marek Pivovar**
 Scéna a kostýmy: **Marek Cpin**
 Hudba a výběr hudby: **Jan Mikulášek**
 Korepetice: **Jiří Šimáček**

Osoby a obsazení:
 Magda Goebelsová, Mahulena Procházková,
 Helena Vondráčková po revoluci

Anna Cónová

Lída Baarová po revoluci, Nataša Gollová, Vlasta
 Švecová, Ljuba Hermanová

Alexandra Gasnárková

Marta Kubišová po revoluci, Prodavačka u Bati,
 Adina Mandlová

Marie Logojdová

Lída Baarová, Marta Kubišová

Gabriela Mikulková

Helena Vondráčková, Marie Baťová, Lenka
 Procházková

Daniela Kupčíková
/ Kateřina Vainarová

J. A. Bafa, Jan Procházka

Tomáš Jirman

Normalizační šoumen, Němec

Petr Houska

Otakar Vávra, Milouš Jakeš

Vladimír Čapka

Karel Gott, Kopecký **David Viktora**
 Schmidt, Hendrych, Hrobník

František Večeřa

Tomáš Bafa, Otakar Švec

Miroslav Rataj

Jiří Korn, Nejedlý **Jiří Sedláček**
 Klausův mluvčí, Gustav Fröhlich, Soudce

Marcel Školout

Joseph Goebbels, Zápotocký, Sebevrah

Pavel Liška

Zdeněk Adamec

Lukáš Adam**/ Jan Kovář**

Česká premiéra 20. ledna 2011 v Divadle
Jiřího Myrona

Dále uvádíme 4., 11. a 21. března; 21. dubna;
 12. května a 8. a 21. června 2011 v Divadle
 Jiřího Myrona



Normalizace Foto Radovan Šťastný



Čeští číšníci okrádají německé turisty Foto Radovan Šťastný

Ve čtvrtek 20. ledna se v Divadle Jiřího Myrona konala česká premiéra inscenace hry *Gottland* s podtitulem „Kdo neskáče, není Čech“ podle stejnojmenné knihy reportáží polského spisovatele a novináře Mariusze Szczygiela, které se na osudech některých Čechů pokoušejí postihnout to, jací jsme.

Mělo by se hned zkraje předeslat, že v jeho reportážích nenajdete nic posměvačného. Naopak, všechny jsou psány se shovívavým porozuměním,



Češi milují fronty Foto Radovan Šťastný

Premiéry se osobně zúčastnila překladatelka *Gottlandu* Helena Stachová, stejně jako sám autor. Jak pozitivně a nadšeně Mariusz Szczygiel inscenaci přijal, se dozvíte z následujících řádek. V naší mateřtině nám do divadla poslal tento email:

„Po premiéře *Gottlandu* pořád myslím na to výtečně představení. Někdo z kritiků by se možná mohl pozastavit nad tím, proč Marek Pivovar s Janem Mikuláškem raději nenapsali svou vlastní hru na motivy *Gottlandu*. A tēm já odpovídám: Přesně to se stalo! Oba pánové téměř vůbec nepoužívají můj text. Napsali si vlastní a toho původního je tam – předpokládám – pětadvacet procent. S knihou to nemá téměř nic společného. Říkal jsem panu Pivovarovi, že by měli svá jména připsat k mému na plakát. (...)“

Myslím si, že kniha dala jenom Mikuláškoví a Pivovarovi odvahu. (Asi se mnou budete souhlasit, že téma národní povahy je v inscenaci zpracováno velmi odvázně). Myslím si, že kniha je jenom inspirovala k divadelnímu vykreslení bravurních scén, které ukazují společenské reakce, chování, konformismus a jiné.

Jenomže nemůžu jim to vyčítat a nemůžu se zlobit, že na jevišti chybí moje reportáž z knihy *Gottland*. Důvod: devadesát procent představení se mi velmi líbilo. Stejná fronta na televizory, chlebičky a pak na klíče v listopadu 89 – ve snu by mne nenapadlo něco podobného vymyslet. Bomba!

A vyprávění o smrti spisovatele Jana Procházky během silvestrovského večírku veselým tónem profesionálního baviče – to nejlepší, co jsem zažil v českém divadle. (Viděl jsem v ČR jenom 62 představení, možná to zatím není moc). A když mladá Baarová dává mužům, kteří ji následují, utěrky, aby jí s nahých zad setřeli hákový kříž, ale bohužel setřít to nejde...



Co NECHCI? Toť otázka. Foto Radovan Šťastný

Představitost a nápady pana Mikuláška jsou původní, svěží, nečekané. Prostě – pro mne – je vizionář. Víte, co mi nejvíc na tom představení imponuje? Oni asi chtějí říct: Čechy, to je vážné téma, Čechy, to není sranda. A takový přístup – možná mi dáte za pravdu – se v českém divadle objeví zřídka. Tedy jsem velice rád, že to tak udělali. Je to podle mne v českém prostředí něco velmi důležitého. Skvostné divadlo. Přál bych si, aby *Gottland* mohli uvidět i polští diváci.

Premiéry se také zúčastnila Joanna Derkaczew pišící pro polský deník *Gazeta Wyborcza*. V té už dva dny po premiéře, v sobotu 22. ledna, vyšla pod názvem „Skákej, Čechu, skákej“ recenze *Gottlandu*. Posudte sami, jak se inscenace líbila:

„Kdo neskáče, není Čech!“ Který z herců vtěsnaných do hnědých obleků vyslovil toto heslo? To nevíme, ale po chvílce několik z nich začne



Jan Antonín Bafa by nás rád vystěhoval do Brazílie Foto Radovan Šťastný

svazek *Švecových*. Na citlivě ztvárněný manželský pár tlačí zbytek souboru stoly, až jim nezůstane nic jiného, než spáchat sebevraždu. Baarová působí nejen jako pěkná dívka, která marně podává mužům hadr, aby jí smyli ze zad hákový kříž. V jejích šatech je také herečka o několik desetiletí starší, která volá, aby jí dali konečně pokoj. Herečky na okraji jeviště měří čas – rok 1973, 1974, 1975 – a Karel Gott pokřikuje se stejnou vervou. Ostatní umělci se se stejnou trpělivostí staví do řady na housky, klíče nebo televizory. Do chronologické řady příhod získaných z *Gottlandu* vsadil Mikulášek sérii komických scén. Jednotlivým příběhům dal společné pozadí a rytmus. (...) Když se příběhy Szczygielových hrdinů ubírají k fatálním koncům, můžeme si myslet, že autor naznačuje existenci „českého fátum“, které z hrdinů snímá zodpovědnost. A přesto stoly, které „zabíjejí“ Švecovy, tlačí sami Češi. Sami kreslí Baarové na záda hákový kříž, sami se nechávají vtáhnout do tanečních skladeb Karla Gotta.

Co je zajímavé – vycházejí z toho silnější. Ti šediví přihlížející, kteří v první scéně zakopávali o vlastní nohy, skáčou ve finále rovně, vzpurně a vyčítavě. Místo uniforem – vlastní oblečení, místo strachu – odhodlání. To je docela optimistický pohled na dnešní Čechy, taková útěcha po sérii ostrých obvinění.“

(Joanna Derkaczew: Skacz, Czechu, skacz!, *Gazeta Wyborcza*, 22. 1. 2011, překlad Adriana Polarczyk)

Přijdete-li se na *Gottland* podívat i vy, v každém případě vás čeká neuvěřitelně silný emocionální zážitek.

(on)

**Co to je?**

Toto je QR kód, pod kterým se skrývají doplňující informace nebo zajímavosti. QR kódy můžete přečíst pomocí QR čteček ve vašich mobilech. Pokud QR čtečku ve vašem mobilu nemáte, stáhněte si ji na: <http://m.smobil.cz/>.

Miluj umění v sobě, ale ne sebe v umění...

Marie Logojdová, tvář titulní strany, v chystané premiéře vrcholného činoherního dramatu Gabriely Preissové *Její pastorkyně* ztvární Kostelničku Buryjovku. O životě v umění a o umění žít si povyprávěla s dramaturgyní souboru Klárou Špičkovou.

V Národním divadle moravskoslezském působíte skoro třicet let. Jak na tu uplynulou dobu vzpomínáte?

Abych pravdu řekla, já zatím moc nevzpomínám. Myslím si, že ještě nejsem ve věku „na vzpomínání“. A pokud jsou v mé mysli vzpomínky na role, pak jsou to postavy, které jsem hrála v úplných hereckých začátcích. Možná to souvisí s tím, že když učím herectví na konzervatoři a vidím nadšené adepty herectví, vybaví se mi mé začátky.

Je to dáno jen studenty, které učíte, nebo si své divadelní začátky pamatujete i z jiných důvodů?

Byla jsem zamilovaná. Do divadla i do mužů s ním spojených, proto jsou to vzpomínky nejsilnější. Začalo to na pionýrském táboře, kde jsem se zamilovala do vedoucího, který studoval herectví na DAMU. Samozřejmě jsem ho milovala a obdivovala platonicky – byla jsem v páté třídě. Později jsem se svou jinou divadelní láskou nastupovala do společného angažmá. Hráli jsme spolu např. hru *Jako bychom se neznali*. Režisér nikdy nevěděl, jestli se na jevišti hádáme tak věrohodně v postavách, nebo doopravdy. Inu, moje partnerství bylo trochu na italský způsob. Rozešli jsme se, já se opět zamilovala a se svým novým partnerem zůstala v Ostravě.



Ifigenie v Aulidě (1982), Ivan Dědeček (Agamemnón), Marie Logojdová (Ifigenie) Foto archiv



Antigona (1975), Marie Logojdová (Antigona), Renáta Doležalová (Isména) Foto archiv

Upřímně, co může být krásnějšího, než když vás k divadlu přivede láska. Nezklamala jste se později ve svém očekávání? Nelitovala jste, že jste zvolila tuto cestu?

Nelitovala. Pro mne v podstatě neexistovala ani v mých zájmech a touhách jiná cesta. Rodiče mě od dětství vodili do divadla na balet, operu, čino-hru, do kina na nepřístupné filmy, na výstavy... Deset let jsem se učila na klavír a měla dokonce absolventský koncert v malém sále Rudolfiny. Jenže nebylo to ono, virtuosem jsem se nestala. Zpívala jsem ve sboru, milovala jsem balet, který jsem toužila v budoucnu dělat profesionálně, ale proti tomu se zase postavil tatínek. To mně tenkrát trhalo srdce – tančila jsem, kdykoliv to šlo – to byste mě musela znát, tančila jsem, i když jsem uviděla třeba rozkvetlý strom, viděla jsem tanec ve všem kolem sebe. Jenže tatínek se bál, že člověk musí s tímhle povoláním brzo skončit, a že bych pak byla nešťastná...

Rozhodla jste se pro herectví a dostala se na DAMU, obor činoherní herectví...

Ano, podle mně je herectví hodně spojené s pohybem. Třeba Maja Plisecká – její teta byla skvělá herečka a Maja dokázala při tanci i „hrát“, její touha být ptákem nebo motýlem, touha létat a vložit to do výrazu, byla jedinečná, proto se stala tak skvělou primabalerínou. Zpátky ale k DAMU... Vedoucím mého ročníku byl pan Vejražka. Bohužel jsem DAMU navštěvovala v době normalizace, kdy odtamtud vyhodili třeba pana Hrušínského st. Příjemní byli kolegové v ročníku: Jana Paulová, Simona Stašová, Zdeněk Žák, Rosta Kuba, Ivan Luťanský...

Prý jste se na DAMU poznala i se svým současným kolegou Janem Fišarem?

Byl v ročníku pode mnou. Pamatuji si matně, že Honza Fišar dělal furt nějaké blbosti. Například strhl se spolužáky školní výtah, protože se jich tam nacpalo moc. Byli to neřízené střely, ale to jsme tenkrát byli asi tak nějak všichni... Divadlo v té době nabízelo jistý druh svobody, mohli jsme všichni uniknout z šedivé reality a to mě na tom bavilo.

A co vaši kolegové a divadlo dnes?

Miluji kolegy herce a vůbec všechny herce. Je to nesmírně těžká profese. Velmi si jich vážím, protože herectví je bolavé řemeslo. Jsou v něm samozřejmě i radostné okamžiky... Nejdůležitější je nebrat se moc vážně, a vážně přistupovat pouze ke své práci. Jak to řekl Stanislavskij: „Miluj umění v sobě, ale ne sebe v umění.“ Mám pocit, že bych měla sloužit. Bez té pokory to snad ani nejde dělat...!

Co jste si pomyslela, když jste zjistila, že postava Kostelničky čeká na vás?

Lekla jsem se. Když jsem part Kostelničky četla na Galavečeru, rozvíbrovalo mě to, zasáhlo a udělalo se mi z toho zle na duši. Šla jsem do šatny a říkala si: to nemohu nikdy hrát, to by mě zabilo. Když v lednu vyšlo obsazení, dostavila se radost i tenhle prvotní strach zároveň. Naštěstí od toho jsou zkoušky, aby herec tu postavu přijal a vyrovnal se s ní. Kostelnička zabije dítě a vzít život je vždy sobecké – i když tím někoho zachraňujete. Navíc, kdyby myslela na děťátko, tak by to neudělala. Myslí hlavně na sebe, na Jenůfu, rozhoduje se v zájmu „vyššího dobra“. Jenže v zájmu vyššího dobra se vyražďovaly národy. Člověk často zabíjí ze strachu. Samozřejmě nepopírám, že jsou chvíle, kdy člověk zabije – aniž by chtěl, ale to není tento případ.

Vypadá to, že máte i nějaký divadelní zážitek z *Její pastorkyně*?



Princezna T. (1986), Marie Logojdová (Turandot), Miroslav Horák (Altoum) Foto Vlasta Pavelková



Lucerna (1987), Marie Logojdová (Mladá kněžna), Stanislav Šárský (Mlynář) Foto archiv

Viděla jsem ji pod názvem *Jenůfa* v režii Pavla Palouše, byl to tuším rok 1975 u Bezručů... Bylo mi z té inscenace úzko, je to temný příběh, trochu horor... Jako malá jsem ji vůbec poprvé viděla jako Janáčkovu operu – pamatuji si okamžik, kdy se na jevišti prudce rozrazilo okno, zněla šílená, kvílivá muzika jako dětský pláč a spolu s ní tam vletěl oknem sníh – hrozně jsem se tehdy lekla, byl to tak silný okamžik! Je to moje nejmilejší Janáčkovy opera.

Takže i něco temného v nás může probudit velké a pozitivní vášně...

To nepopírám. Ráda vzpomínám na *Krvavou svatbu* Juraje Deáka. A vidíte – zase spojení pohybu a herectví...

Když se vrátíme ke vzpomínkám...

Mám doma krabici s dopisy od mých lásek. Jednou ji otevřu a budu vzpomínat. Teď ne. Můj muž začal vzpomínat, až když byl nemocný, tušil, že už ho nic nečeká, žil už jen tím, co bylo. Život se musí žít každým dnem, jít dál. Když se budete moc ohlížet, praštíte se o větev. To neznamena, že s sebou minulost nenesete. Všechno to s vámi je, ale vzpomínám vlastně, jen když musím, tak jako teď, když se mě, Klárko, ptáte...

Já si pamatuju jako dnes vaše vůbec první slova ke mně před osmi lety, když jsem poprvé přišla do Ostravy na čtenou zkoušku *Krvavé svatby* a mluvila jsem o Lorcovi. Byla jsem vystresovaná z tolika lidí a raději nikoho nevnímala, ale o pauze jste přišla vy, usmívala jste se a vůbec tak nějak zářila, a řekla mi, že mám krásné náušnice. Čtená se mi díky tomu docela povedla, uklidnila jste mě. Pamatuju si i, jak František Večeřa šel během povídání otevřít okno a co u toho říkal... (Maruška se usmívá, poznamenává, že i teď mám pěkné náušnice). Když se vrátím k vám, ještě jsme nezmínily vaši významnou práci v televizi a ve filmu...



Rozmarný duch (1983), Jana Jelínková (Ruth), Marie Logojdová (Elvíra), Jan Filip (Charles) Foto Josef Hradil

Kamera je tichý partner, ani ji nevnímáte, také vám dává možnost rozložit síly „po kousíčkách“. V divadle necháte velkou energii, musíte to zvládnout napoprvé a v tahu, jste z toho podstatně víc unavení. Divadlo je náročnější fyzicky i psychicky. Vždyť ve studii o rizikovém infarktovém povolání jsou herci v první desítky a vůbec se tomu neřekne.

Když se vrátíme k *Její pastorkyni* – máte nějakou zkušenost s nářečím a s dialektem Moravského Slovácka?

Nemám a nářečí se nebojím. Jen bych nechtěla, aby to znělo, že nejsem odtamtud. (směje se)

Díky za váš čas, Maruško, a za rozhovor.

Marie Logojdová během svého působení v Divadle Petra Bezruče (1975–1982) a poté v NDM vytvořila řadu různorodých rolí. Za všechny jmenujme například postavu Hortensie (Enid Bagnoldová: *Zahrada na křídě*, rež. J. Janík), dále se objevila jako Magda (Alex Köenigsmark: *Ostrov zdnalivé*, rež. S. Lichý), Célie (William Shakespeare: *Jak se vám líbí*, rež. J. Janík), Marie (Ernest Hemingway: *Komu zvoní hrana*, rež. J. Janík), Jill (Peter Shaffer: *Equus*, rež. P. Palouš), Margareta (Pamětihodná historie o otci Baronovi, rež. V. Špidla), Antigona (Jean Anouilh: *Antigona*, rež. J. Janík), Laura (Tennessee Williams: *Skleněný zvěřinec*, rež. R. Koval), Ifigenie (Sofokles: *Ifigenie*, rež. J. Kačer), Desdemona (William Shakespeare: *Othello*, rež. J. Kačer), Millie (Drobecký z perníku, rež. B. Jansa), Flora Humbllová (Charlotte Jones: *Humble Boy*, rež. R. Lipus) a další.

film: Lidé z metra (rež. J. Jireš), Dým bramborové natě (rež. F. Vlášil), Pásla kone na betóne (rež. Š. Uher), Lampáš malého plavčíka (rež. J. Zachar), Můj přítel D'Artagnan (rež. R. Urban) seriály: Bez ženské a bez tabáku (rež. O. Kosek), Stavý rachotí (rež. A. Müller), 30 případů majora Zemana (rež. J. Sequens) (kš)

Gabriela Preissová (1862–1946)

JEJÍ PASTORKYNĚ

Vášnivě vesnické drama

Režie: **Martin Františák**
Dramaturgie: **Klára Špičková**
Scéna: **Jan Štěpánek**
Kostýmy: **Marek Cpin**
Hudba: **Nikos Engonidis**
Pohybová spolupráce: **Zoja Mikotová**

Osoby a obsazení:
Kostelníčka Buryjovka **Marie Logojdová**
Stařenka Buryjovka **Alexandra Gasnářková**
Jenůfa **Gabriela Mikulková**
Števa Buryja **Igor Orozovič**
Laca Klemeň **František Strnad**
Stárek **František Večeřa**
Rychtář **David Viktora**
Rychtářka **Anna Cónová**
Karolka **Andrea Mohylová**
Selka Kolušina **Lenka Čermáková**
Barena **Natálie Holíková**
Jano **Robert Urban**
Rekrutí a dívky studentí JKO

Premiéra 31. března 2011 v Divadle Jiřího Myrona

Dále uvádíme 2., 4., 18. a 22. dubna; 6. května a 10. června 2011 v Divadle Jiřího Myrona

*Těžko tomu kameňu, co pod vodů plyne,
ešče tomu těžej, kdo koho miluje.*
G. Preissová

Gabriela Preissová je autorkou mnoha povídek, románů a divadelních her. Do povědomí se zapsala především svými vesnickými dramaty *Gazdina roba* a *Její pastorkyňa*, která se obě dočkala také hudebního zpracování. Inspiraci čerpala především ze života na Moravském Slovácku a korutanském Slovinsku, kde jistou dobu pobývala. Své příběhy líčí prostě a vášnivě a nezapře v nich návaznost na tradici Boženy Němcové a Vítězslava Háška. Co už tak známé není, je fakt, že psala také pod pseudonymem Matylda Dumontová či Matylda Dimová. Tvorba Gabriely Preissové vznikla v rozmezí více než padesáti let, i když ona nejdravější díla pocházejí ze spisovatelčina raného tvůrčího období do roku 1890. Povídka *Gazdina roba* uveřejněná v časopise *Osvěta* zaujala ředitele Národního divadla v Praze F. A. Šuberta natolik, že autorku požádal, zda by nechtěla svůj text přepracovat do podoby divadelní hry. Pro Gabrielu, tehdy teprve šestadvacetiletou, to byla nepochybně pocta, a nabídku přijala. *Gazdina roba* měla svou premiéru 7. listopadu 1889 a stihla ji kritika ještě větší než Stroupežnického za *Naše furianty*; prý zda takové banální příběhy a nářeční mluva patří na jeviště



Marie Logojdová (Kostelníčka), Gabriela Mikulková (Jenůfa) Foto Radovan Štátný

Národního divadla. Naštěstí odezva publika byla velmi pozitivní. Úspěch tedy motivoval k pokračující spolupráci. Další hra, kterou byla *Její pastorkyňa*, na sebe nedala dlouho čekat. Dramaturg Stroupežnický byl spokojený a premiéra proběhla 9. listopadu 1890. Po ní nastal poprask. Ihned po premiéře varovaly pro dnešní obecnostvo nepochopitelné útoky diváky: „To není pravda, že by v lidu moravském a na Slovači zvláště vyskytovaly se takové ‚Buryjovky‘. Takové bestie neplodí a nerodí lid slovácký, tento dobrý, měkký, zbožný a ve svém nepohyblivém jádru velmi mravní lid (...) Nikoliv talent, nýbrž jen drzost mohla takový ‚kus‘ slátati!“ (z dobové kritiky v časopise Čas). Josef Jiří Kolár o *Její pastorkyni* ztratil hlášku: „Jedna část patří do naleziště, druhá do porodnice, třetí do kriminálu.“ Jan Ladecký v *České Thalii* se úsměvně obul do žen vůbec: „...Že bývají ženy ve všem výstřední, i v lásce i v zášti i v ctnosti i v hříchu, to je, tuším, nade vši pochybnost. Dokázáno nejen v četných dokladech historických, ale i každodenními případy současnými... Paní Preissová však přestřelila...“ Koncem 20. století a na počátku třetího tisíciletí se naopak mnozí režiséři rádi vraceli a stále znovu vracejí k inscenování dnes už klasických českých her, nazývaných realistické, aby se popasovali s národními klenoty typu *Naši furianty* (Stroupežnický), *Maryša* (bratři Mrštíci), nebo *Její pastorkyňe* (Preissová). Jakoby se přes ně mohli dotknout něčeho prapůvodního, archetypálního, co vězí v našich duších – ať už tím, že svůj pohled na český národ v inscenacích ironizovali (V. Morávek, P. Léb), nebo hledali kořeny vin a cosi nadčasového (J. A. Pitínský). Není náhoda, že i přes neúspěch *Její pastorkyňe* při prvním uvedení v ND v Praze přemluvil Leoš Janáček zkoušenou Preissovou, ať ho nechá dramatický text upravit na operní libreto (svého druhu první v próze!). O kterém současném dramatikovi bychom mohli dnes říct – jeho příběh je tak „velký“, že unese být operou? V dne-

šním, postmoderním vidění světa roztržitého na nesourodé střípky se najednou vracíme (nejen v divadle) k vyprávění skutečných příběhů, někdy i eposů, téměř po vzoru antických tragédií, které díky jistým pravidlům vyprávění přežily, stejně jako pohádky, tisíce let. Vratte se tedy s námi, tentokrát v oné proklínané a přitom strhující činoherní verzi, do slovácké vsi, kde Petrona Buryjovka vychovává svou krásnou schovanku Jenůfku. Dva mládenci milují jednu, lidé pomlouvají nepřetržitou a kostelníčka Buryjovka má ráda svou pověst. Chtíc „dobro“, velké zlo vykoná a kolo osudu se otočí, aby vztáhlo po hrdinech své ledové ruce. V kostýmech Marka Cpina a ve scéně Jana Štěpánka vás bude provázet hudba Nika Engonidise, kterému živelné lidové melodie nejsou cizí. To vše pod režijní taktovkou Martina Františáka. (kš)

Martin Františák (režisér)

Martin Františák se narodil 5. března 1974 ve Valašském Meziříčí, kde již v útlém mládí působil jako textař a performer v několika undergroundových seskupeních. Vystudoval divadelní fakultu JAMU v Brně, obor dramatická výchova, poté činoherní režii pod vedením Arnošta Goldflama. Režuruje v divadlech od Ostravy po Cheb. Je vůdčí uměleckou osobností divadelního souboru Jana Honsy v Karlovině, šéfrežisérem Divadla Polárka v Brně, od roku 2008 také uměleckým šéfem a režisérem Divadla Petra Bezruče, kde jste mohli vidět jeho inscenace: *Macbeth*, *Job*, *Bezruč?!*, *Tatka střílí góly*, *Cyrano*, *Nevěsta* nebo *Rodinná slavnost*. Jeho autorská hra *Doma* byla v roce 2007 uvedena v ND v Praze. Herci dvou jeho inscenací – Petra Hřebíčková a Norbert Lichý – získali Cenu Thálie za rok 2008. Martin Františák režuruje i v České televizi a je autorem básnických sbírek *Tm* a *Lest*.

Venedikt Jerofejev (1938–1990)

MOSKVA-PETUŠKY

Bible všech alkoholiků

Dramaturgie: **Marek Pivovar**
Režie: **Tomáš Jirman a kol.**
Výprava: **David Bazika**
Hrají: **Tomáš Jirman, Jan Fišar, Renáta Klemensová, Lada Bělašková, Janusz Klimsza, Petr Houska**

Premiéra 2. dubna 2011 v divadelním klubu v Divadle Jiřího Myrona

Nevím, jak se Venediktu Jerofejevovi podařilo překročit padesátku a netuším, jak se mu podařilo vytvořit poměrně obsáhlé dílo (kromě „Petušek“ další romány, poémy, divadelní hry, básně a eseje). Pokud by totiž normální člověk vypil jen polovinu toho, co jeho autobiografický hrdina „poémy“ *Moskva-Petušky*, umřel by ve třiceti a nenapsal nic – ani tuhle poému...

ZAJÍMAVOST

Jak možná víte, v programu k inscenaci *Gottland* a také na stránkách *Moravskoslezského deníku* jsme vyhlásili soutěž: kdo pozná sám sebe nebo svého známého na některé z dobových fotografií Jiřího Kudělky a Martina Popeláře, získá dvě VIP vstupenky na libovolné představení našeho divadla. Hned po zveřejnění druhé fotografie v *Deníku* to přišlo; mám hovor, číslo mi nic neříká, takže možná... „Dobrý den, tady Král Miroslav,“ slyším. Některý z kolegů si ze mě střílí bůhvíproč jménem z *Pyšné princezny*, napadne mě. A tak povídám: „Našli moji rádcové, našli?“ Na druhé straně ticho, pak smích: „Ale já se tak opravdu jmenuji. Volám, protože jsem se poznal na fotografii.“ A tak jsme s pány Jiřím Kudělkou a Miroslavem Králem vyrazili na místo, kde v květnu roku 1986 vznikla fotografie, kterou vidíte nahoře, tedy na roh Zámecké a Puchmajerovy ulice. Pan Kudělka zmáčkl spoušť a vy se můžete podívat, k jak velkým či malým změnám za těch pětadvacet došlo na lidech a budovách. Pan Král se zajde podívat na činohru *Konec masopustu*, kterou si vybral – a my jsme zvědaví, zda se někdo pozná na dalších fotografiích. (piv)

Ale Venedikt tak úplně normálním smrtelníkem nebyl; i jeho nejbližší ho označovali za profesionálního alkoholika. Přesto dokázal psát jiskřivě, napohled lehce, zasvěceně, s bravurou a vtipem. Jak už tušíte, či víte jistě, hlavní roli v tomto díle si pro sebe uzurpoval alkohol – obrovská kvanta alkoholu, především vodky, vína, piva a v neposlední řadě také množství koktailů velmi pestrého složení (nechybí v nich například nejrůznější parfém, lepidla či prostředky na hubení lezoucího hmyzu). Příběh samotný je zcela prostý: Venedikt Jerofejev se probudí brzy ráno po propitě noci na schodech neznámého moskevského činžáku a v kocovině vesmírných parametrů se rozhodne, že navštíví svou lásku v Petuškách, městečku, vzdáleném asi sto dvacet kilometrů, tedy pár hodin osobním vlakem. Vyčká do otevření obchodů, nakoupí rozličné předměty, nutné k přežití (nebo nepřežití?) oné cesty, naplní jimi kufírek, který stále nosí u sebe, a vyrazí na nádraží. Dojede? Nedojede? Neprozradíme. Naopak vyrazíme, že obsah kufírku je cestou v plné permanenci a náhodní spolucestující se také vydatně zásobili, takže řeči se vedou, vodka teče... Přihodí se mnoho bizarních, komických i tragikomických událostí, vyprávěné historky

jsou stále neuvěřitelnější a vše spěje k dramatickému vyvrcholení. „Bible ruských alkoholiků“, tak bývá tato poéma často a právem nazývána. A protože alkoholici celého světa jsou bratři, neboť je pojí pouto nejsilnější, dovolili jsme si opatřit hře podtitul „Bible všech alkoholiků“. Klub v podkrovní Divadla Jiřího Myrona svým tvarem připomíná vagón, hrát tedy budeme právě tam. A nejen kvůli jeho tvaru. I zde je totiž možno opatřit si rozličné předměty, nutné k přežití (nebo nepřežití?) tohoto představení. Tíha dramatizace a režie kongeniálního a procítěného překladu Leoše Suchařípy by měla spočívat především na bedrech Tomáše Jirman a Marka Pivovara, ale počítáme s podstatným autorským vkladem všech zúčastněných; role „Venečky“ Jerofejeva se zhostí Tomáš Jirman a do tenat alkoholu spolu s ním upadnou: Lada Bělašková, Renáta Klemensová, Jan Fišar, Petr Houska a „hrající režisér“ Janusz Klimsza (tedy jakýsi protipól „režirujícího herce“ T. J.). Útulné klubové prostředí ještě více zútulní David Bazika, který postavy hry také oblékne. (piv)



Foto Jiří Kudělka



Foto Jiří Kudělka

Alan Ayckbourn (1939)

NĚCO V NÍ JE

„*Když něco děláte dostatečně dlouho, je přece normální, že jste v tom dobří.*“

Alan Ayckbourn

Překlad: **Petr Michálek**
Režie: **Filip Nuckolls**
Dramaturgie: **Klára Špičková**
Scéna: **Pavel Kodeda**
Kostýmy: **Daniela Klímešová**

Premiéra 26. května v 18.30 hodin v Divadle Antonína Dvořáka

Dále uvádíme: 28. května; 3. a 17. června 2011 v Divadle Antonína Dvořáka

Činohra NDM na konci sezóny chystá romantickou komedii z blízké budoucnosti *Něco v ní je* od úspěšného britského dramatika Alana Ayckbourn. Sir Alan Ayckbourn kráčí od úspěchu k úspěchu. *Něco v ní je* (*Comic Potential*), v pořadí jeho padesátá třetí hra, vypráví komediálně laděný příběh z televizního studia.

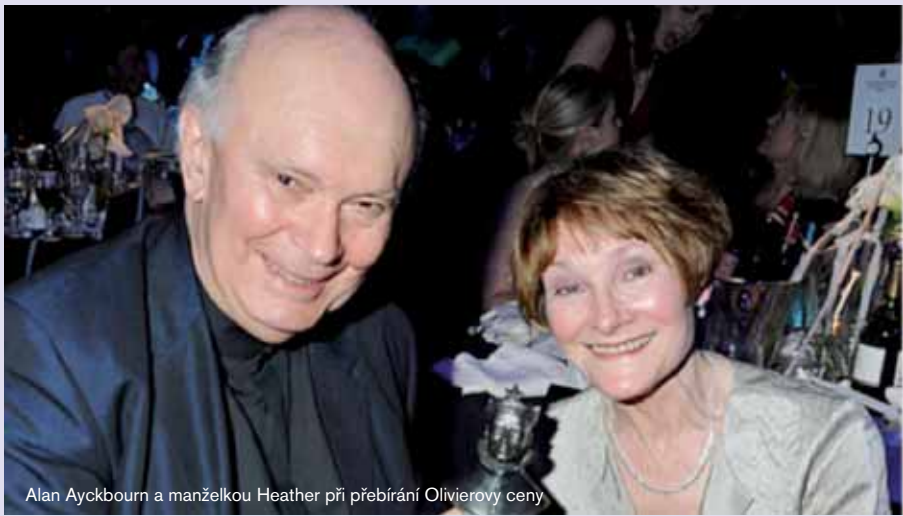
Mladý spisovatel Adam Trainsmith získá možnost pracovat na filmové komedii se svým velkým vzorem, režisérem Chandlerem Tatem, který se v blízké budoucnosti (do níž je děj hry zasazen) živí už jen výrobou sitcomů a telenovel. V televizním studiu živé herce nahradili androidi, kteří sice postrádají lidské emoce, zato je dovedou programově vytvářet. Adam se setká s pohlednou androidkou JCF 31333, která ztvárňuje ženské postavy ze seriálů a je mimořádný talent. Pojmenuje ji Jacie, píše pro ni roli, vedení studia však jejímu talentu nepřeje. Aby Adam zachránil Jacii před žárlivou ředitelkou televize, ti dva spolu prchají a tím strhávají řetěz bizarních událostí, takže se nechtěně jejich vlastní životy začnou podobat dobrodružnému filmovému scénáři.

Alan Ayckbourn ke své hře podotýká: „Je smysl pro humor božský dar, nebo je to lidský způsob myšlení, který činí náš život snesitelným? A může si jej uvědomovat i pouhý stroj? Může u něj tento komický potenciál vést ke schopnosti milovat? Adam a JCF 31333, osudem vyvolení, a zároveň fatálně nepřijatelní milenci příštího milénia, ukazují budoucnost, ve které se změnilo vše, až na lidskou přirozenost!“

Jak se dostat do učebnic?

Alan Ayckbourn, umělecký ředitel Stephen Joseph Theatre ve Scarborough, pracoval v divadle celý život – začínal jako asistent režie, zvukař, osvětlovač, malíř dekorací, výrobce kulís, herec, spisovatel a režisér. Mnoho z těchto dovedností mu pomohl rozvinout jeho rádce a životní učitel Stephen Joseph, který mu dodával kuráž psát. Po něm pojmenoval Alan Ayckbourn své divadlo a během následujících let zde světu pravidelně představoval své hry. Jejich počet dnes už překročil neuvěřitelnou hranici šedesáti titulů. Mnohé

z nich získaly prestižní ocenění kritické i divácké obce, byly přeloženy do třiceti pěti jazyků a inscenovány v divadlech nebo v televizních studiích po celém světě. Dnes již vyplňují povinnou učební látku osnov a zkoušek na britských školách. Alan



Alan Ayckbourn a manželkou Heather při přebírání Olivieroovy ceny

Terrence McNally (1939) – David Yazbek (1961)

DONAHA!

Hole dupy

Překlad: **Pavel Dominik**
Převod do „ostravkovštiny“: **Ostravak Ostravski**
Režie: **Pavel Šimák**
Dramaturgie: **Marek Pivovar**
Scéna: **David Bazika**
Kostýmy: **Eva Kotková**
Hudební aranžmá a vedoucí orchestru:

Vlastimil Šmída

Hudební nastudování a korepetice:

Jiří Šimáček

Choreografie:

Denny Ratajský

Premiéra muzikálu 16. června 2011

v 18.30 hodin v Divadle Jiřího Myrona

Dále uvádíme 18. června 2011 v Divadle Jiřího Myrona

Vše začalo filmem, který se stal svého času britskou komedií roku. Parta nezaměstnaných hutníků bezcílně bloumá průmyslovým městem. Je krize, propouští se a nová práce není na obzoru. V zoufalé situaci se rozhodnou k činu: aby si obstarali peníze na živobytí, založí pánskou striptýzovou skupinu.

Po úspěšném filmu přišlo stejné úspěšné převedení do komediálně muzikálové podoby, hra je hitem na Broadwayi a vlastně po celém muzikálovém světě. U nás ji uvádí mimo jiné v Praze, Uherském Hradišti, Liberci. Překladatel Pavel Dominik, který disponuje výhradními autorskými právy pro Českou republiku, nám hru před časem nabízel a dočkal se odpovědi, že bychom rádi, ale když už se to hraje po celé republice, tak vlastně tak úplně nevíme proč. Pak vyřkl osudové věty: „I když žiju v Praze, jsem původem z Ostravy a při tom překládání jsem na své rodiště pořád

Ayckbourn slavil velký úspěch i na Broadwayi a jedna z městských alejí v New Yorku nese jeho jméno. V roce 1997 ho britská královna povýšila do šlechtického stavu. (kš)

myslel. Ta hra sem přece patří, tady jsou ty fabriky, hutě, železárny, tady je to prostředí, v němž se to odehrává.“

Slovo dalo slovo a padlo rozhodnutí. Dobře, když sem ta hra patří, přeneseme ji do Ostravy se vším všudy, i s jazykem postav. Oslovili jsme tedy přes internet tajemného blogera Ostravaka Ostravského. On už sice svůj blog nesytí novými texty, ale svou identitu nadále tají. Jeho internetová adresa je ovšem stále aktivní a k naší velké radosti z ní přišla reakce: „Tuž to je asyk vyzva, ja to zkusim.“ Zkusil to, převáděl text do „ostravkovštiny“, trpělivě vše upravoval podle připomínek Pavla Dominika i našich a výsledek je již téměř kompletní. Zbývá dokončit několik málo písní, jejichž text je největším oříškem, musí se rytmem i délkou slabik „trefit“ hercům přesně „do pusy“, což v tomto svérázném jazyce není vůbec jednoduché. Brzy začneme zkoušet, šestnáctý červen, datum premiéry, už na nás mává z nebezpečné blízkosti. Držte nám palce, no ni?

P.S.: Abyste si udělali alespoň malý obrázek, co vás čeká, přikládáme drobnou ochutnávku. Je hned z úvodu hry, píseň jednoho z hlavních hrdinů:

JERRY

Co bych chtěl? Tuž jasne cype – zas šichtu měř. Bo chcu zas byt tajak člověk – za chechtaki dřef. Chcu rano stanut, věděť přesně kaj se dam A ni jak dovčil – Ostravu se bez cyla potlukam. Včil enem skuhram – ani nevím kaj mam isť.

Rano stanu, břitvu v ruce, v špiglu vyraz "Šlak to tref!"
Potem v obyvačce travu v pysk – a kdo je tu šef! Mam hlad. Cosyk zym. Co sem to eště chtěl?
Do videa stare porno, do pazury šnuptychel.

A tak tu hniju

Bo sem cyp

(piv)

NENECHTE SI UJÍT

CENCI



František Strnad, Jan Fišar, v pozadí Igor Orozovič Foto Radovan Šťastný

KONEC MASOPUSTU



Petr Houska, Jan Kovář Foto Radovan Šťastný



V popředí František Večeřa a Tomáš Jirman Foto Radovan Šťastný

MŮJ BOJ



Jan Hájek, Vladimír Polák, Jiří Sedláček Foto Josef Hradil



V popředí Jan Fišar a Andrea Mohylová Foto Radovan Šťastný



Lada Bělašková, Petr Houska, Maškary Foto Radovan Šťastný



David Viktora, Petr Houska, Maškary Foto Radovan Šťastný



Kateřina Vainarová, František Večeřa, Vladimír Polák, v pozadí Jan Hájek Foto Josef Hradil

AMADEUS



Jana Kačírková, Jan Fišar, orchestr Foto Radovan Štastný



V popředí Igor Orozovič jako Wolfgang Amadeus Mozart Foto Radovan Štastný

VÁLKA S MLOKY – derniéra



Jan Fišar, Tomáš Jirman Foto Radovan Štastný



Vanda Chaloupková, Marie Dínková, Robert Urban a Miroslav Rataj Foto Radovan Štastný

ZPRÁVY Z ČINOHRY

Návrat „ztracených dcer“! Herečka **Kateřina Vainarová**, která před několika lety odešla do Prahy, už zase svůj život spojuje s Ostravou, a jak jste si již zřejmě všimli, hostovala také v inscenaci *Gottland*. Další hostování je na spadnutí. V době, kdy čtete tyto řádky, už na našem webu „visí“ obsazení posledních titulů této sezóny. Někdejší členku činohry **Lenku Čermákovou** jste naposledy mohli vidět v thrilleru Iry Levina *Osidla smrti*, nyní hostuje v připravované inscenaci naší *Její pastorkyně* v režii uměleckého šéfa Divadla Petra Bezruče **Martina Františáka**.

Šéf činohry **Pavel Šimák** jako režisér a dramaturgyně **Klára Špičková** jako autorka scénáře se dlouhodobě podílejí na populárním cyklu České televize *Záhady Toma Wizarde*. V únoru natáčeli díl spojený s Ostravou, totiž Tajemný stát Halda, zaměřený na stejnojmenné uskupení ostravských bezdomovců za první republiky. Protože autentická halda z oněch časů je již minulostí, točilo se především ve Vítkovicích, v archivech a taky v Kormorní scéně Aréna, kde nastudoval kmenový režisér činohry NDM **Janusz Klimsza** inscenaci *Brenpartija* inspirovanou právě životy osazenstva

svérázného Státu halda. Nově se v *Záhadách* objevil také mladý herec činohry **Igor Orozovič** a rozhodně by to nemělo být naposledy. **Gabriela Mikulková** se pomalu stává nepostradatelnou herečkou pro režiséra Jana Mikuláška. Před časem mu zahrála jednu z čarodějnic v *Macbethovi* v pražském Divadle v Dlouhé a ještě před *Gottlandem* v našem divadle stihla postavu Zdeničky v inscenaci *Korespondence V+W* v Brněnské Redutě. Za tuto roli se také ocitla v širší nominaci na Cenu Thálie.

Lada Bělašková, **Renáta Klemensová** a **Jiří Sedláček** zúročili své účinkování v *Komedyji o čertových osidlách* také v rozhlase. Pro Schůzky s literaturou na stanici Vltava točili pořad o Janu Jeníku rytíři z Bratřic, obrozeneckém vojákovi, literátovi a folklórním sběrateli, jehož posbírané písně právě v této inscenaci znějí. Na klavír je doprovázel profesor Janáčkovy konzervatoře a Gymnázia v Ostravě **Jiří Šimáček** a fundovanými postřehy doplnil pedagog Ostravské univerzity **Jan Malura**. Autorem a režisérem pořadu je **Marek Pivovar**, vysílán byl v únoru a vy si ho můžete stáhnout a poslechnout na webových stránkách Českého rozhlasu.

Ač na inscenaci *Krvavé křtiny*, která je již po derniéře, nedorazilo během jejího „života“ velké množství divadelních kritiků a teoretiků s celostátní působností, ti, kteří tak učinili, nelitovali. Můžeme tak alespoň soudit z výsledků ankety o Inscenaci roku Divadelních novin, kde *Krvavé křtiny* výrazně zabodovaly. S trochou nadsázky můžeme říci, že ten z hlasujících, kdo inscenaci viděl, jí také přisoudil svůj hlas.

Jak je již zřejmé z dalších příspěvků v tomto čísle, autor knižní předlohy inscenace *Gottland* pan **Mariusz Szczygieł** byl osobně přítomen na premiéře a pocítil ke hře vřelou náklonnost. Nadšený autor do pozdní noci „létal“ po divadelním klubu v podkroví Divadla Jiřího Myrona, zahrnoval nás chválou (podrobnosti vynechávám, neboť jsme všichni neobyčejně skromní) a mimo jiné napsal několik věnování do výtisků svého díla. Citujeme z toho pro **Gabrielu Mikulkovou** (ve hře ztvárnila Lidu Baarovou a další postavy), k němuž připojil i odkaz na polský význam svého příjmení: „Gabriele, kterou jsem dnes večer obdivoval Mariusz Szczygieł @Stehlík. 20. ledna 2011.“

(piv)

balet

Premiéry v sezóně 2010/2011

Petr Iljič Čajkovskij (1840–1893)

LOUSKÁČEK

Choreografie: William Fomin

Dirigent: Jan Chalupecký

Scéna: David Bazika

Kostýmy: Sylva Hanáková

Premiéra 16. prosince 2010 v Divadle Antonína Dvořáka

Franz Liszt (1811–1886) – Richard Wagner (1813–1883)

– Gustav Mahler (1860–1911)

ZÁZRAK V TICHU

Choreografie: Eric Trottier, Igor Vejsada, Philippe Talard

Scéna a kostýmy: Philippe Talard

Světová premiéra 28. dubna 2011 v Divadle Jiřího Myrona



Louskáček – Olga Borisová-Pračíková (Máša), Lukáš Lepold (Louskáček) Foto Martin Popelář



Balet NDM je na Facebooku:

BALET NÁRODNÍHO DIVADLA MORAVSKOSLEZSKÉHO



Dámy a pánové, vážení příznivci baletního umění,

Vánoce a čas povánoční se nesly v baletním souboru Národního divadla moravskoslezského ve znamení nové inscenace Čajkovského *Louskáčka*. Jsem velice rád, že pohádkový příběh o vítězství dobra a lásky oslovuje dětské i dospělé diváky na vyprodaných reprízách. V březnu přivítáme v Národním divadle moravsko-

slezském milé hosty – baletní soubor Národního divadla Brno přiveze do Ostravy Delibesovu a Vámosovu *Coppélii z Montmartru*. Zatímco v listopadu měli brněnští diváci možnost seznámit se s tvorbou našeho souboru a choreografií Erica Trottiera v inscenaci *JÚ TÚ – YOU TOO... TY TAKY?*, časné jaro pro změnu nabízí ostravskému publiku šanci poprvé zhlédnout v našem městě tvorbu uznávaného evropského choreografa Youri Vamose.

Především však pro Vás od začátku nového roku chystáme *Zázrak v tichu*. Pro tento autorský projekt, k němuž jsem přizval své dávné kolegy a přátele Philippa Talarda a Erica Trottiera, jsme vybrali jako hudební základ autory a skladby, které vnímám jako čistě romantické. Gustav Mahler, Richard Wagner a Franz Liszt jsou pro mě i mé kolegy skladateli, jejichž hluboce emotivní a lidský náboj se pokusíme přetavit do nového tvaru. Naši snahou je najít zcela nový výraz a vizualizaci pro

nejkrásnější a nejznámější pasáže z děl těchto géníů. V inscenaci zazní například nádherná závěrečná pasáž – „Liebestod“ – z Wagnerova Tristana a Isoldy nebo proslulé „Adagietto“ z Mahlerovy 5. symfonie. Celou inscenaci, která nemá být klasickým triptychem – naším cílem je, aby se jednotlivé choreografie a pasáže, pocity a obrazy vzájemně prolínaly – inspirovala jednak geniální hudba těchto autorů a jejich vzájemná tvůrčí i lidská provázanost a jednak bohatost emocí a impresí, kterou do svého díla vložili. To nás také přivedlo k názvu inscenace – *Zázrak v tichu*. Věřím, že její dubnová premiéra bude pro Vás ojedinelým zážitkem.

Děkuji Vám za Vaši dosavadní přízeň a těším se i nadále na naše vzájemná setkávání ve světě tance a pohybu.

Igor Vejsada
šéf baletu NDM

OSTATNÍ REPERTOÁR BALETU NDM (BŘEZEN – ČERVEN 2011)

Petr Iljič Čajkovskij (1840–1893)

SPÍCÍ KRASAVICE (ŠÍPKOVÁ RŮŽENKA)

Baletní pohádka nejen pro děti o princezně, která se píchne o růži a na dlouhý čas společně s celým královstvím usne.

/Dirigent: Tomáš Brauner,

choreografie: Lilla Pártay,

scéna: Milan Ferenčík,

kostýmy: Eliška Zapletalová/

Uvádíme 21. a 22. května a 11. a 12. června

2011 v Divadle Antonína Dvořáka

Bogdan Pawlowski (1945)

Witold Borkowski (1919)

SNĚHURKA A SEDM TRPASLÍKŮ

Baletní pohádka nejen pro děti na motivy

slavných bratří Grimmů, inspirovaná zároveň

i filmovým zpracováním Walta Disneye.

/Choreografie: Igor Vejsada,

dirigent: Tomáš Hanák,

scéna a kostýmy: Alexander Babraj/

Uvádíme 6. března 2011 v Divadle

Jiřího Myrona



SNĚHURKA A SEDM TRPASLÍKŮ Foto Josef Hradil

PREMIÉRA

Philippe Talard – Eric Trottier – Igor Vejsada

ZÁZRAK V TICHU

Překročíte hranice mezi tím, co bylo, co je a co by mohlo být!

Scéna a kostýmy: **Philippe Talard**

Choreografie: **Philippe Talard,**

Eric Trottier,

Igor Vejsada

Asistent choreografie: **Tamara Černá,**

Jan Kolda

Korepetice: **Jaroslav Domanskij,**

Elena Podolchova

Světová premiéra 28. dubna 2011

v 18.30 hodin v Divadle Jiřího Myrona

Dále uvádíme 30. dubna; 5. a 28. května a 2., 3.,

7. a 14. června 2011 v Divadle Jiřího Myrona

Osudové... tak nějak bychom mohli charakterizovat setkání tří tanečníků a choreografů – Igora Vejsady, Erica Trottiera a Philippa Talarda. Jak sami říkají, jejich přátelství trvá už léta. Poznali se v exotickém prostředí tanečního souboru Kibbutz Contemporary Dance Company (KCDC) v Izraeli, kde byli Igor Vejsada a Eric Trottier v letech 1992–1994 v angažmá jako tanečníci. Znalci a milovníci současného tanečního umění vědí, jaký pojem představuje tento proslulý izraelský soubor. KCDC založila před více než padesáti lety Yehudit Arnon, která jej vedla až do roku 1996 (Yehudit Arnon přijela v roce 2006 na pozvání Igora Vejsady navštívit baletní soubor NDM a byla jí zde symbolicky věnována česká premiéra inscenace *Purim aneb Volba osudu*).

Poté se vedení izraelského souboru ujal Rami Beer, který svými odvážnými a energickými choreografiemi, plnými působivých a zvukových obrazů, vtiskl souboru originální umělecký rukopis. Po celou dobu své existence je tento soubor pravidelně zván na prestižní mezinárodní festivaly v USA, Kanadě, Jižní Americe, Evropě i Asii. V České republice si mohli diváci taneční umění KCDC vychutnat naposledy před třemi lety, a to v inscenaci nazvané *Ekodoom*. Igor Vejsada, nyní



šéf baletu NDM, rád vzpomíná na svou první profesní příležitost v tomto souboru – jednalo se o inscenaci *Black Angels*, která pojednávala o vyhnání Židů ze Španělska.

Během angažmá v izraelském souboru se tedy na jevišti i mimo něj Igor Vejsada setkával s Ericem Trottierem. Po dvou letech společného působení pak odešli do Národního divadla v Mannheimu v Německu – a to na pozvání Philippa Talarda, choreografa a v té době také uměleckého šéfa mannheimského baletu. Zde vytvořil Igor Vejsada řadu tanečních rolí v inscenacích *Usměvavý Marco*, *Alenka v říši divů*, *Persifal* (vše v choreografií Philippa Talarda) a dalších. Podobně jako v Izraeli i zde prezentoval řadu svých vlastních choreografií, jako např. *Mítink II*. Pozadu nezůstal ani Eric Trottier, který také začal v Mannheimu realizovat své vlastní větší choreografické celky. Za všechny jmenujme například *Cool Extasy* nebo *La Mistrine*.

V Mannheimu se ale cesty těchto tří tanečníků a choreografů rozdělily. Igor Vejsada se po zdravotním úrazu vrátil nazpět do České republiky, aby zde působil jako choreograf a umělecký šéf

baletních souborů. Eric Trottier přešel po ukončení mannheimského angažmá na „volnou nohu“ a spolupracoval s divadly v Heidelbergu, Innsbrucku, Bonnu, Furthu a v Grand Theatre v Lucembursku. Philippe Talard byl po svém působení v Národním divadle v Mannheimu jmenován kulturním poradcem Institutu Pierre Werner v Lucembursku. Institut usiluje o stimulaci kulturní diverzity, mezikulturní výměnu a dialog v Evropě. Se stejnou myšlenkou pak Philippe Talard s Françoisem Valentinyem založili divadlo TNT – Théâtre Nomade Transparent.

Po letech se tedy všichni tři znovu setkávají, tentokrát na scéně Národního divadla moravskoslezského v Ostravě, aby zde společně vytvořili taneční dílo *Zázrak v tichu*. Tato inscenace, inspirována hudbou mistrů období romantismu – Gustava Mahlera, Franze Liszta a Richarda Wagnera – a myšlenkou spojení reality a iluze, bude dílem, které chce ukázat propojení a umělecké pochopení tří osob – tří choreografů – a zároveň dokázat onu známou věc – že pohled na svět či vnímání dění kolem sebe se liší člověk od člověka. (bg)

VÝSTAVA

Výstava studentských prací ve foyer Divadla Jiřího Myrona

Návštěvníci dubnové premiéry baletní inscenace *Zázrak v tichu* se mohou těšit na výstavu grafických prací studentů a pedagogů Fakulty umění Ostravské univerzity. Ti z vás, kteří 28. dubna přijdou zhlédnout premiéru tohoto osobitého choreografického počínu, se budou moci zúčastnit také vernisáže, která proběhne v prostorách foyer Divadla Jiřího Myrona. Vernisáž je naplánována na 17 hodin, a stane se tak v pravém slova smyslu zahajovací ceremonií premiérového večera.

Co je na celé výstavě význačné, je absence jakéhokoliv svazujícího zadání. Oslovené studenty jsme právě naopak nechali tvořit podle jejich vlastního citění a vnímání. Jejich práce se o to více přiblíží základní myšlence inscenace. Cílem výstavy, stejně jako inscenace *Zázrak v tichu*, je totiž poskytnout návštěvníkům a divákům onu „různost“ tvůrčího pohledu v co možná největší šíři. *Zázrak v tichu* je autorským dílem, které se zakládá a vychází z osobních pocitů a prožitků jednotlivých choreografů – Philippa Talarda, Erica Trottiera a Igora Vejsady. Jak už to ale bývá, každý jedinec vnímá okolní svět vlastním a nezaměnitelným

způsobem. Výstava si proto klade za cíl ukázat, jak nekonečně různě je možno svět okolo nás zachytit. Ať už je to tancem nebo například grafikou. Vstupní hala Divadla Jiřího Myrona se v premiérový večer promění v jakousi studnici lidských prožitků a odlišností pohledů. Studenti ateliéru volné grafiky Fakulty umění Ostravské univerzity se budou s pomocí svých děl podílet na vytvoření oné zázračné atmosféry, která bude premiéru inscenace *Zázrak v tichu* nepochybně provázet.

Vernisáž výstavy 28. dubna 2011 v Divadle Jiřího Myrona (bg)

Léo Delibes (1836–1891) – Youri Vámos (*1946)

COPPÉLIE Z MONTMARTRU

Klasický výpravňý balet

Brněnský balet hostuje v NDM

Neděle 20. března 2011 v 18.30 hodin
v Divadle Jiřího Myrona

Hudba: **Léo Delibes**
Choreografie, režie, libreto: **Youri Vámos**
Dirigenti: **Jakub Klecker, Ondrej Olosz**
Kostýmy: **Michael Scott**
Scéna: **Karel Kut**
Světelný design: **Youri Vámos, Michal Kříž**

Osoby a obsazení:
Coppélius **Zbyněk Fric**
Swanilda **Eriko Wakizono**
Franz, její přítel **Jan Fousek**
Hans, její bratr **Gustavo Beserra Quintans**
Šéf policie **Petr Kondler / Luděk Mrkos**
Madame Patron **Eva Šeneklová**
Patron **Marek Svobodník / Vlastimil Hradil**

Dále tančí sólisté a sbor baletu ND Brno a posluchači Taneční konzervatoře v Brně, spoluúčinkují statisté Janáčkovy opery a Mahenovy činohry NDB.

Česká premiéra 22. května 2009
v Mahenově divadle



Foto Jana Hallová

V listopadu loňského roku hostoval balet Národního divadla moravskoslezského v Národním divadle v Brně s inscenací JÚ TÚ – YOU TOO... TY TAKY? Výměnou za představení úspěšné ostravské inscenace přiveze v březnu balet Národního divadla Brno svou neméně úspěšnou inscenaci **COPPÉLIE Z MONTMARTRU** – variaci na Delibesovu Coppélii v nastudování slavného choreografa Youri Vámose.

„Špičkové výkony, jiskřivá hudba, vtipná režie i choreografie. To vše představuje pantomimický balet maďarského choreografa Youriho Vámose... (...) Vzniká tu skvělá noblesní komedie, ze které mají účinkující radost, a publikum tleská do hudby a válí se smíchy. Něco takového v Brně snad ještě nebylo!“

(Karla Hoffmannová: Coppélie z Montmartru je trháč, Brněnský týdeník, 25. 5. 2009)



Foto Jana Hallová

Youri Vámos

Jeden z nejuznávanějších choreografů současnosti, rodák z Budapešti, získal jako absolvent maďarské Státní baletní školy sólové angažmá v Maďarské státní opeře, posléze byl prvním sólistou v Bayerische Staatsoper München. Po ukončení sólové taneční kariéry se stal jedním z nejvyhledávanějších a nejuspěšnějších choreografů západní Evropy; zvlášť významná je jeho třináctiletá éra v Deutsche Oper am Rhein.

Na rozdíl od mnoha současných choreografů se Vámos nevyhýbá klasickým romantickým baletům – jejich příběhy však dovede vyprávět současným, dramatickým jazykem, který respektuje hudební předlohu. Díky tomu je Youri Vámos považován za nejlepšího současného choreografa-vypravěče. Národní divadlo v Praze uvádí jeho verzi Louskáčka – Vánoční příběh, balet Státní opery Praha má na repertoáru Vámosovu choreografii jiného Čajkovského baletu pod názvem Spící krasavice – poslední dcera cara. Brněnským debutem Youri Vámose byla před dvěma lety právě Coppélie z Montmartru. Ostravské publikum bude mít v březnu poprvé možnost seznámit se s tvorbou jednoho z významných evropských choreografů současnosti.

„Úcta k perfektní tradiční choreografii mi nadlouho vzala odvahu k vlastnímu zpracování tohoto tématu. Jednoho dne jsem však slyšel hudební celek tohoto Delibesova díla... A náhle jsem to cítil: ne, to není jen ‚stará‘ baletní hudba, to je mistrovské skladatelské dílo se strhujícím vzle-



Jan Fousek a Eriko Wakizono Foto Jana Hallová

tem, rytmem a ohněm, leskem i melancholií, s melodiemi plnými poetického kouzla, je to geniální kostka vržená směrem k muzikálu. A ihned jsem před sebou viděl kankán v závěrečném finále baletu. To byl ten rozhodující okamžik. Historie pohoršlivého a zakázaného kankánu, malíř Toulouse Lautrec, který s ním byl spojen, ‚loutky‘ patřící do toho světa a zamilovaná dvojice v pojetí E. T. A. Hoffmanna. Obsah mi diktovala sama hudba...“

(Youri Vámos)

„Vámos dodal námětu přesvědčivost – je nejen nápaditý choreograf, ale i dobrý režisér a vypravěč. Jeho Coppélie z Montmartru šumí jako šampaňské. Vámos ve svých kompozicích vychází z klasické techniky, ale záměrně ji narušuje novými prvky... Zdařile je vystižena humorná nadsázka... (...) Z Vámosovy inscenace vyzařuje šarm pařížského kabaretu – Coppélii to na pařížském Montmartru prostě svědčí.“

(Lucie Dercsényiová: Coppélie z Montmartru šumí jako šampaňské, Lidové noviny, 6. 6. 2009) (pb)

INZERCE

FUTURUM
Centrum nákupů a zážitků pro celou rodinu

101 obchodů
9 restaurací
dětský koutek
multikino
hypermarket
kryté parkování

Obchodní centrum FUTURUM Ostrava
www.futurumostrava.cz

VÝSTAVY CESTOVNÍHO RUCHU
DOVOLENÁ A REGION

11. – 13. 3. 2011
Výstaviště Černá louka Ostrava
www.cerna-louka.cz

Organizátor: OSTRAVSKÉ VÝSTAVY
Základní: Ostravský úřad
Partner akce: Ostrava!!! Italia in Ostrava



Igor Vejsada, Jeanne Solan, Adriana Polarczyk a Philippe Talard při zahájení besedy Foto Vojtěch Bartek

Balet NDM besedoval v Atlantiku

Už delší dobu se vedení baletního souboru NDM snaží zapojit do tanečního vzdělávání v Moravskoslezském regionu, a podpořit tak taneční vzdělanost veřejnosti. Ve spolupráci s Janáčkovou konzervatoří a Gymnáziem v Ostravě již vznikla celá řada projektů a workshopů, určených jak laikům a začátečníkům, tak i profesionálním tanečníkům. Za všechny uvedme například letní školu baletu a tance – Ballet and Dance Workshop Ostrava 2008, sociálně-taneční projekty občanského sdružení Bílá holubice a mnohé jiné. V současné době se baletní soubor našeho divadla s potěšením zapojil do již déle trvající spolupráce Tanečního divadla ZÓNA s Divadelním ústavem v Praze – konkrétně Kyliánovou nadací a její vedoucí Mgr. Elvírou Němečkovou – a klubem Atlantik. Tyto tři organizace se začaly souvisleji zabývat šířením povědomí o tanečním umění. Zejména pořádáním pravidelných besed v klubu Atlantik zaměřených na prezentaci práce choreografů a tanečníků. Balet NDM na předešlé besedy navázal zorganizováním zajímavého setkání s výraznými osobnostmi světového tance.

Na setkání s názvem „Tanec jako osud!“, které se konalo 3. února 2011 ve večerních hodinách v klubu Atlantik, si účastníci vyslechli životní a profesní osudy tanečnice proslulého souboru Jiřího Kyliána Netherlands Dance Theatre **Jeanne Solan** (USA) a nevšedního choreografa a bývalého sólisty Baletu Maurice Bějarta **Philippa Talarda** (Francie). Oba již několik let úzce spolupracují s baletním souborem NDM jako taneční pedagogové a choreografové. Jejich povídání doplnila odborným výkladem Elvíra Němečková, taneční pedagožka a teoretička tance pražské HAMU. Tímto vydařeným setkáním ale vzájemná spolupráce NDM, Tanečního divadla ZÓNA a klubu Atlantik ani zdaleka nekončí. I nadále se chystají uvádět pravidelné besedy o světových i tuzem-

ských tanečnicích a choreografech a podporovat myšlenku vzájemné spolupráce při podpoře a šíření úcty a zájmu o TANEC.

(bg)

Fotodeník z cesty do USA

Jak jsme vás již informovali v předešlých číslech časopisu, naši přední tanečníci strávili během novoročního času šest dní v americkém Washingtonu a Baltimoru, kde se účastnili Novoročních koncertů „Salute to Vienna“. Níže můžete nahlédnout do osobních vzpomínek tanečníků na cestu do zámoří a zpět.

(Barbora Kaufmannová – B. K., Olga Borisová-Pračíková – O. B., Lucie Skálová – L. S., Jan Krejčíř – J. K., Rodion Zelenkov – R. Z., Michał Lewandowski – M. L.)

B. K.: „Tahle fotka vznikla po představení. Tuším,



že po tom prvním ve Washingtonu. Vyfotili jsme se s maďarskými tanečníky, mistry světa ve standardních tancích.“

R. Z.: „Celkově to bylo moc příjemné prostředí. Všichni se na sebe pořád usmívali. Žádný stres nebo spěch.“

L. S.: „No a těch kytek, co jsme dostaly.“



O. B.: „Tohle je koncertní sál v Baltimoru, kde jsme tančili 2. ledna hned po Novém roce. Krásné a velmi působivé prostředí.“

M. L.: „Já jsem snad v tak velkém sále ještě nebyl. Vešlo se tam okolo 3000 diváků. A ten večer bylo plno. Když jsem pak tančil na jevišti, cítil jsem obrovskou energii všech těch lidí v sále.“

J. K.: „Tu obrovskou energii jsem cítil hlavně při děkovačce. Byl to opravdu ohromující aplaus.“

L. S.: „To ano, byly to skvělé momenty.“



R. Z.: „Tak tuto fotku jsme vyfotili po představení v Baltimoru.“

L. S.: „Řekla bych, že to byla pro nás pro všechny ohromně přínosná zkušenost. Bylo velice inspirativní poznávat lidi, kteří se pohybují v oblasti tanečního umění v Americe.“

J. K.: „Opravdu skvělá zkušenost.“



B. K.: „Jen taková malá momentka z baletního sálu ve Washingtonu.“

R. Z.: „Ten sál měl velká okna přímo na východ, takže při ranní rozsvícce jsem si mohl užívat vycházejícího slunce.“

(bg)

opereta/ muzikál

Premiéry v sezóně 2010/2011

Rudolf Friml (1879–1972)

ROSE MARIE

Hudební nastudování: Bohumil Vaňkát

Režie: Linda Keptrová

Scéna: Jaroslav Záděra

Kostýmy: Marie Blažková

Choreografie: Robert Balogh

Premiéra 7. října 2010 v Divadle Jiřího Myrona

Michel Legrand – Alain Boublil – Marie Zamora
– Herbert Kretzmer – John Dempsey

MARGUERITE

Na základě původního libreta Marguerite 2008
Alaina Boublila, Claude-Michela Schönberga
a Jonathanu Kenta

České přebásnění: Michael Prostějovský

Nová orchestrální úprava: William David Brohn

Původní londýnská orchestrace: Michel Legrand

a Seann Alderking

Umělecká režie: Marie Zamora

Scénická režie: Gabriela Haukvicová-Petráková

Dramaturgie: Patrick Fridrichovský

Hudební nastudování: Karol Kevický

Scéna a kostýmy: Aleš Valášek

Choreografie: Kristýna Černá

Světová premiéra nové verze muzikálu

2. prosince 2010 v Divadle Jiřího Myrona

George Gershwin (1898–1937)

– Ira Gershwin (1896–1983)

PARDON MY ENGLISH

PARDON, TO JE BLÁZINEC

Hudební nastudování:

Kryštof Marek a Jakub Židek

Režie: Šimon Caban

Scéna: Šimon Caban

Kostýmy: Simona Rybáková

Choreografie: Jana Hanušová-Vašáková

Premiéra 3. března 2011 v Divadle

Jiřího Myrona

NOC NA KARLŠTEJNĚ

Český muzikál na motivy stejnojmenné

divadelní hry Jaroslava Vrchlického

Filmový scénář: Zdeněk Podskalský

Hudba: Karel Svoboda

Texty písní: Jiří Štaidl a Eduard Krečmar

Divadelní úprava podle filmového scénáře:

Zdeněk Podskalský ml.

Režie: Gabriela Petráková

Scéna: Ondřej Zicha

Kostýmy: Lucie Loosová

Choreografie: Kristýna Černá

Dramaturgie: Patrick Fridrichovský

Premiéra 19. května 2011 v 18.30

v Divadle Jiřího Myrona



PARDON MY ENGLISH Hana Fialová (Gita),
Robert Jicha (Golo) a company Foto Radovan Šťastný



...Když zůstanem spolu
ne není to vtip
když zůstanem spolu
snad bude nám líp

vždyť já se na tebe třesu
stejně jako kůň na obrok
seš pardon nic ve zlým
můj sladkej cvok...

Vážení a milí diváci,
to je motiv ústřední melodie muzikálu bratří
Gershwinů, *PARDON MY ENGLISH*, který
uvádíme se sloganem *Pardon, to je blázinec!*
v překladu Jiřího Ornesta a dramaturgické úpravě
Šimona Cabana.

Touto bláznivou komedií plnou překvapivých zvrátů
a skvělé hudby i písňových textů George a Iry
Gershwinových se soubor operety a muzikálu
přehoupnul do měsíce března. Máte-li rádi blá-
znivý humor, slovní hříčky, neuvěřitelné zápletky –
dvěma slovy crazy komedii – to vše Vám *PARDON
MY ENGLISH* nabízí v režii a scéně Šimona
Cabana, kostýmech Simony Rybákové, choreo-
grafii Jany Hanušové-Vašákové a dramaturgii
Patricka Fridrichovského. Na jevišti se můžete
těšit na Radima Schwaba a Roberta Jíchu coby
Gola a Michaela, Martinu Šnytovou a Terezu
Kaveckou coby Friedu, Hanu Fialovou a Evu
Jedličkovou v roli Gity, Evu Zbrožkovou a Ol'gu
Bezačinskou jako Magdu, Jana Drahovzala a Vác-
lava Moryse, kteří ztvární komisaře Bauera, Petera
Svetlíka a Tomáše Novotného jako Cartra,
Romana Haroka a Tomáše Vzorka v rolích Katze
a poručíka Schulze. Ti všichni budou spolu
v Drážďanech, v baru, kde je podávání nealko-
holických nápojů přísně zakázáno... pardon, totiž
v blázinci, kde je podávání alkoholických nápojů...
pardon, pardon, to je blázinec! A jak to všechno
dopadne? Přijďte na březnové a dubnové reprízy
a uvidíte.

Trochu z jiného soudku, avšak také v komediálním
duchu, bude také v současné době připravovaný
český muzikál *Noc na Karlštejně*, na jehož premiéru
se můžete těšit 19. května 2011. Český muzikál
na motivy divadelní hry Jaroslava Vrchlického
slavil svůj úspěch nejdřív ve své známé filmové
podobě, jejímiž autory se stali Zdeněk Podskalský,

Karel Svoboda, Jiří Štáidl a Eduard Krečmar.
Syn známého českého režiséra Zdeněk
Podskalský ml. dílo upravil pro jeviště a v této
úpravě bude provedeno také na prknech Divadla
Jiřího Myrona. Pokud si ovšem chcete vychutnat
romantiku milostného příběhu na hradě Karlštejn
takřkajíc „do morku kostí“, jste srdečně zváni na
Slezskoostravský hrad 26. června 2011, kde
můžete vidět Noc na Karlštejně v nově postaveném
hradním amfiteátru.

Noc na Karlštejně byla a je mým nejoblíbenějším
českým filmovým muzikálem. Nesmírně si proto
vážím možnosti se u tohoto titulu ujmout režie, ve
spolupráci s dirigentem a hudebním ředitelem
souboru Karlem Kevickým, scénografem Ondřejem
Zichou, kostýmní výtvarnicí Lucií Loosovou,
choreografkou Kristýnou Černou a dramaturgem
Patrickem Fridrichovským.

A na koho se můžete těšit na jevišti? Karla IV.
ztvární Marcel Školout, role Elišky se ujme Ol'ga
Bezačinská a Hana Fialová a na mnoho dalších.
I v následujících měsících bude pokračovat celá
řada operetních a muzikálových dostaveníček
v klubu Parník, a tak i pro ty z Vás, kdo máte chuť
zpříjemnit si ne jeden večer v klubovém prostředí
se známými operetními a muzikálovými melodiemi,
v podání umělců souboru opereta/muzikál, je zde
pestrá nabídka.

S přáním všeho dobrého

Gabriela Petráková
šéfká souboru opereta/muzikál NDM

OSTATNÍ REPERTOÁR OPERETY/MUZIKÁLU NDM (BŘEZEN – ČERVEN 2011)

Jerry Herman (1931)
Michael Stewart (1924–1987)
HELLO, DOLLY!
Slavný americký muzikál s nesmrtelnými hity, který
v 60. letech na Broadwayi překonal všechny
dosavadní rekordy.
/Hudební nastudování: Karol Kevický,
režie: Dagmar Hlubková,
scéna: Martin Víšek, kostýmy: Eliška Zapletalová/
Uvádíme 20. dubna 2011 v Divadle
Jiřího Myrona

Victor Hugo (1802–1885)
Daniel Fikejz (1954)
Michael Tarant (1953)
ZVONÍK U MATKY BOŽÍ
Velký muzikálový epos o hledání smyslu života
a lásky, zpracovaný podle známého románu
Victora Huga Chrám Matky Boží v Paříži.
/Hudební nastudování: Karol Kevický,
režie: Michael Tarant,
scéna: Jan Dušek, kostýmy: Dana Hárová/
Uvádíme 25. března 2011 v Divadle
Jiřího Myrona

Florimond Hervé (1825–1892)
MAMZELLE NITOUCHE
Chcete zavítat do slunné Francie? Pojdte k nám
na Mamzelle Nitouche. Jedna z nejoblíbenějších
klasických operet u nás.
/Hudební nastudování: Jakub Židek,
režie: Ondřej David,
scéna: Petr B. Novák,
kostýmy: Zuzana Krejzková/
Uvádíme 10. března; 9. dubna; 7. května
a 12. června 2011 v Divadle Jiřího Myrona



MAMZELLE NITOUCHE – Jana Fabiánová (Denisa) – uprostřed Foto Radovan Štáhl

PREMIÉRA

George Gershwin (1898 – 1937)
Ira Gershwin (1896 – 1983)

PARDON MY ENGLISH

Hudba a text: George a Ira Gershwinové
Libreto: Morrie Ryskind a Herbert Fields
Český překlad a texty písní: Jiří Ornest

Hudební nastudování:

Kryštof Marek a Jakub Židek
Režie a scéna: Šimon Caban
Kostýmy: Simona Rybáková
Choreografie: Jana Hanušová-Vašáková
Dramaturgie: Patrick Fridrichovský

Osoby a obsazení:

Golo Radim Schwab / Robert Jícha
Gita Hana Fialová / Eva Jedličková
Frieda Tereza Kavecká
/ Martina Šnytová
Magda Olga Bezačinská
/ Eva Zbrožková

Paní Prestonová Petra Langerová
Pan Preston Miroslav Urbánek
Bauer Jan Drahovzal / Václav Morys
Dr. Steiner Libor Olma / Marcel Školout
Dickie Carter Tomáš Novotný / Peter Svetlík
Katz Roman Harok / Tomáš Vzorek
Schultz Roman Harok / Tomáš Vzorek
Dr. Freud Pavel Liška
Dr. Adler Petr Miller
Dr. Adler Roman Žiška
Dr. Freud Josef Lekeš
Dr. Jung Juraj Čiernik / Jiří Siuda
Dr. Jung Jaroslav Rusnák

Česká premiéra 3. března v 18.30 hodin
v Divadle Jiřího Myrona

Dále uvádíme 5., 18., 24. a 29. března; 5. a 15.
dubna; 25. a 26. května a 1. a 17. června 2011
v Divadle Jiřího Myrona

Pardon, to je muzikálový blázinec!

Na začátek března přichystal soubor opereta
/muzikál Národního divadla moravskoslezského
českou premiéru muzikálu *PARDON MY
ENGLISH*. Název je ve skutečnosti anglickou
zdvořilostní frází, kterou bychom mohli přeložit těž
refrénem stejnojmenné písně jako „Pardon, nic ve
zlým“. Bláznivý děj muzikálu pak napovídá, že
v režii Šimona Cabana by se hodil ještě lákavý
slogan: Pardon, to je blázinec!

Téměř zapomenutý, a nedávno znovu objevený,
muzikál *PARDON MY ENGLISH* bratrského dua
George a Iry Gershwinových má poměrně
zajímavý osud. V roce 1933 se na Broadwayi
odehrálo pouhých 46 repríz. A sám Ira Gershwin
si tenkrát odnesl z premiéry bolení hlavy, za které
nemohl alkohol. Koneckonců o tématu prohibice
je i tento muzikál, i když si ji autoři představují
poněkud naruby. O humor i bláznivé situace
nebude rozhodně nouze, vždyť spoluautory scé-
náře jsou Morrie Ryskind a Herbert Fields. První
z nich byl scénáristou komické skupiny bratrů
Marxových, druhý napsal libreto k muzikálu
ANNIE GET YOUR GUN (Anči, k líci zbraň).
Muzikál se odehrává v Drážďanech 30. let 20.
stol. Ale to není tak úplně jisté a stejně vlastně ani
nevíme, kdo je kdo. Šéfem pochybného Klubu 21



je jistý Golo Schmidt, který hostům nalévá... jen
a pouze alkohol. Je totiž přísně zakázáno podávat
veškeré nealkoholické nápoje. V přestrojení na to
dohlíží sám vrchní komisař Bauer. Není však jisté,
zda Golo není náhodou také britským špiónem
Michaellem Bramleighem. A tak vlastně nevíme,
jestli zpěvačka Gita miluje Gola, nebo Frieda
Michaela. Anebo to je snad Magda?
Děj lze také postihnout průměrem jednoho ame-
rického kritika: „Představte si, že Gershwinové
složili omylem muzikál Producenti o pár desítek
let dříve.“ A my bychom dodali, že se jim do pří-
běhu zatoulal náš udatný Limonádový Joe.
Svůj druhý dech nabral muzikál *PARDON MY
ENGLISH* teprve nedávno. V roce 2004 scená-
rista David Ives hru upravil z archivních rukopisů
a newyorský muzikálový festival Encores pak
muzikál uvedl v koncertní verzi. Do češtiny muzikál
přeložil Jiří Ornest. Režisérem ostravské úpravy je
Šimon Caban, který pro inscenaci pořídil také
scénografii. Nedávno se muzikál *PARDON MY
ENGLISH* dočkal také uvedení v Drážďanech,
takřkajíc na místě činu. Ostravský soubor uvádí
muzikál *PARDON MY ENGLISH* v české premiéře.

Jiří Ornest (překlad a české texty písní)

Český herec, režisér a překladatel pochází ze zná-
mé divadelní rodiny. Vystudoval herectví na DAMU
a hned po dokončení studií získal v roce 1968
angažmá v Divadle E. F. Buriana, kde působil až
do jeho zrušení v roce 1990. Na této scéně vynikl
například v hrách *Poprask na laguně*, *Jak se vám
líbí*, *Racek*, *Scénář* nebo *Vějíř Lady Windermere*.
Od počátku své kariéry se věnoval kromě čino-
herního herectví také různým formám alternativ-
ního divadla. V šedesátých letech založil s Petrem
Svojtkou divadelní skupinu Růžových polouchek,
v sedmdesátých letech spoluzakládal tzv. Divadlo
ve Foyer a v roce 1987 Náhradní divadlo.
Od roku 1990 je ve stálém angažmá v Divadle
Na zábradlí, kde působí nejen jako herec (např.
Strýček Váňa, *Pokoušení*, *Malý pogrom v nádra-
žním bufetu*), ale také jako překladatel (*Dlouhá
plavba domů*), autor (*Kdo je tady pán*, *Tragédie
mstitelů*) a režisér (*Altán*).
Kromě toho hraje v komedii *Nahniličko* Jana Krause,

kteou sám režíroval. Ta se s mimořádných úspě-
chem hraje již od roku 1995 (nyní Divadlo Kalich).
Své nadání uplatňuje také jako textař, autorský bo-
hatá je též jeho spolupráce s rozhlasem a televizí.
Byl například spoluautorem recesisticko-satiric-
kého pořadu *Dvaadvacítka* v České televizi.
Účinkoval v televizních inscenacích (*Vernisáž*, *Zítro
to spustíme*), v sérii příběhů *Soukromé pasti* (TV
Nova) a v českých filmech (*Šakalí léta*, *Golet v údolí*,
Hanele, *Mistři* a nejnověji ve snímku *Protektor*).
V roce 1996 získal Cenu Alfréda Radoka za roli
Ludwiga ve hře Thomase Bernharda *Ritter, Dene,*
Voss, kterou uvedlo Divadlo Na zábradlí.

Šimon Caban (režie, úprava a scénografie)

Šimon Caban je architektem, scénografem
a univerzálním umělcem v oblasti divadla, filmu
a výtvarných umění. Vystudoval scénografii na
SUPŠ a VŠUP, kde byl žákem prof. Josefa Svo-
body. Již absolutorium na téma shakespearovské
hry *Antonius a Kleopatra* naznačilo, že vnímá scé-
nografii nikoli jako pozadí, ale jako partnera herce
a nedílnou součást režijního pohybu a vývoje.
S bratrem Michalem založil v roce 1981 Baletní
jednotku Křeč (BJK), jež razila radikální poetiku di-
vadla bez hranic. Vytvořili několik multimediálních
představení, z nichž nejznámější byly: *TV 20.10:
Právě tady!*; *Baletní jednotka Křeč na Laguně
Varadero – No to snad není možný!* a *Laura a její
tygři: Show Tomáše Tracyho* (1989). BJK účín-
kovala též ve filmu Tomáše Vorla *Pražská 5* (po-
vídka *Barvy*). Americká choreografka Twyla Tharp
si BJK vybrala k účinkování ve filmu Miloše For-
man *Amadeus* (1984). Bratři Cabanové později
představili také vlastní autorský film *Don Gio*
(1992) a filmovou koláž *KusPoKusu* (1998), za
kteou získali ocenění na festivalu Zlatá Praha.
Šimon Caban je autorem mnoha scénografií pro
operu, činohru a muzikál. Spolupracuje s celou
řadou scén jako například Opera Mozart (*The
Best Of Mozart*, *Serail Live!*), Národní divadlo
(*Braniboři v Čechách*, *Příhody lišky Bystroušky*),
Státní opera Praha (*Nerone*), Divadlo Bez zábradlí
(*Ta spoušť*), Činoherní klub (*Čekání na Godota*);
muzikály HDK (*Má féroová Josefína*), Divadlo Ka-
lich (*Hamlet*), Divadlo Hybernia (*Golem*, *Baron
Prášil*), Divadlo Broadway (*Adéla ještě neveče-
řela*) a dalšími.

S bratrem Michalem a Simonou Rybákovou jsou
autory atypických scénických show (*MFF Karlovy
Vary*, *reklamní Grand Prix Louskáček a Festival
Zlatá Praha*). Za svou architektonickou tvorbu
získal Šimon Caban několik ocenění v Grand Prix
architektury. V roce 1999 spolu se Simonou
Rybákovou získali Zlatou trigu Pražského Quad-
rienále za národní expozici scénografické tvorby.
Tvorba Šimona Cabana je multioborová, a je proto
logické, že se při scénografické práci často vě-
nuje zároveň režii. Takto uvedl například inscenaci
Corpus Sex Machina s Baletní jednotkou Křeč
(festival 4+4 Dny v pohybu, 1999), muzikál *Galileo*
Janka Ledeckého (Kalich, 2001), operu *Příhody lišky
Bystroušky* (Národní divadlo, 2003) a *Candide*
Leonarda Bernsteina (Státní opera Praha, 2006).
Kromě scénické a filmové tvorby se Šimon Caban
věnuje také výtvarnému umění, společným výsta-
vám se Simonou Rybákovou a řadou dalších
umělců. Jeho fotografie jsou zastoupeny ve sbír-
kách pařížského Centres Pompidou. (pf)

Jak se potkali Šimon Caban a muzikál PARDON MY ENGLISH v Ostravě?

Když jsem pracoval v Městském divadle Brno na vlastním projektu *Muchova Epopej*, zavolal mi ředitel Národního divadla moravskoslezského Jiří Nekvasil s nabídkou vytvořit scénu i režii představení *PARDON MY ENGLISH*. Musím říct, že jsem se zaradoval z více důvodů: za prvé proto, že mne Jiří Nekvasil oslovil nejen jako scénografa, ale i jako režiséra. Dále proto, že po letech práce výhradně pro pražská divadla jsem už měl dobrou zkušenost s Brnem a teď přišla nabídka do Ostravy. A v neposlední řadě i pro termín, který mi ideálně zapadal do mého pracovního kalendáře – a to se nestává často.

Tvoříš v mnoha uměleckých oborech, v divadle i ve filmu, jak jsi se vlastně dostal k muzikálovému oboru?

Myslím, že k tomu jsem směřoval už od střední školy (Střední umělecko-průmyslová škola na Žižkově, pozn. autora), kdy jsme s bratrem Michalem založili studentskou tanečně-hudební skupinu Baletní jednotka Křeč. Od té doby jsem divadlo začal vnímat nejen přes slovo, ale především přes hudbu, atmosféru, pohyb. Jako student Josefa Svobody na VŠUP mi bylo divadlo prostorem, kompozicí a tmou, ze které světlo vykrajovalo akci. Nedělá mi problém pracovat na velkém jevišti s výtvarnými kompozicemi (*Muchova Epopej*), ale těší mne i rychlý spád akce, což Gershwinův muzikál *PARDON MY ENGLISH* bezesporu nabízí. I mé pochopení pro nadsázku, která je v představení obsažena, má pravděpodobně kořeny už v poetice Pražské 5 (skupina pražských divadel – Sklep, R. S. Vpřed, Mimoza, Baletní jednotka Křeč, vše v 70.–80. letech minulého století).

V ostravském Národním divadle moravskoslezském pracuješ na své první muzikálové inscenaci. Kterým směrem bys šel, že se může žánr muzikálu zlepšovat nebo ubírat?

To se asi netýká jen Ostravy, ale většiny divadel u nás. Stále tu bohužel přetrvává zvyklost, že herec umí „jen“ mluvit, zpěvák „jen“ zpívat a tanečník „jen“ tančit. Muzikálové postavy ale potřebují všechny tři schopnosti v sobě. Čím dál více lidí pracujících v divadle si to už ale uvědomuje a situace se mění snad k lepšímu. Je to dáno pravděpodobně i vedením už na školách, požadavcích a rozdělováním „talentů“ ve větších divadlech na různé soubory. Ale například už právě ve mnou zmiňovaném Městském divadle Brno jsou sice soubory také rozděleny (činohra, muzikál, zpěvohra, balet), ale herci se tam v inscenacích setkávají napříč žánry. Navíc je tam zcela běžná praxe, že ten, kdo hrál v jednom představení hlavní roli, v druhém je třeba jako kompars a naopak. Žádný hvězdný systém, ale týmová spolupráce. Bezvadně.

Souvisí s tím i naše (česká) neochota se předvádět, nedostatek sebevědomí a neschopnost zbavit se zbytečné trémy: zvláště zjevné to je při konkurzech. Já vím, že každý má pocit jako u tabule, ale o to právě jde – vydat v takové situaci ze



Simon Caban při zkoušce inscenace PARDON MY ENGLISH Foto Radovan Štátný

sebe to nejlepší. A ne jen to, co jsem si doma před zrcadlem připravil, ale i improvizovat, vycítit, co je potřeba, čím zaujmout. Většina přijde s připravenou písní z nějakého zaběhlého muzikálu. Nejen že je únavné poslouchat fláky z *Evity*, *My Fair Lady* a jiných v desítkách mutací, ale nic to o osobnosti interpreta neřekne. Herec by měl přijít s nějakým „balíčkem svých schopností“, kde ukáže víc. Vždyť jde o představení, trh, výběr. Měl by to být takový malý workshop, ale když je výbídnu k něčemu, tak řeknou: „jé, to jsem si nepřiřadil...“ a úplně se zablokuje. Jana Vašáková, která v *Pardon* dělá choreografii, se snažila uchazeče k něčemu vyprovokovat, ale bylo to věru těžké.

Víme o tobě, že jsi v muzikálech hrál, navrhuješ scény, dokonce jsi některé i napsal. Máš nějaký oblíbený vzor nebo inspiraci?

Častá otázka, na kterou odpovídám stále stejně – ne. Ale abych byl správně pochopen – byl jsem žákem Josefa Svobody a ten nám studentům otevíral oči dokořán a inspiroval nás k uvažování v širokých souvislostech. Pak to studentské přesvědčení, že s Baletní jednotkou Křeč otevíráme oči zase všem ostatním. Ono je to dnes v době internetu a svobodného pohybu přes hranice úsměvné, ale v době mých studií jsme nevěděli o světě téměř nic. Ale naši motivací byla především nespokojenost s tím, co u nás bylo k vidění: ať už to bylo ubohé půlnoční představení na maturitním plese anebo prapodivné činoherní představení v našich divadlech sedmdesátých let. Scházela tu úplně hudba, tanec, výtvarno. Měli jsme v našem představení scénu, kdy jsme se za dunivého zvuku muziky zmitali na jekorem pokrytém jevišti Branického divadla. Diváci byli úplně nadšení a pak za námi přišel někdo a ukazoval nám nahrávku na VHS, kde se newyorští černošští kluci točili na hlavách, a že to je prý break dance. No tak se to holt vymyslelo na více místech najednou...

V začátcích jsi se potkal s jednou z nejvýraznějších choreografek Broadwaye, slavnou Twylou Tharpovou. Můžeš nám něco o této práci říci více? Jste případně ještě v kontaktu?

To bylo jako zázrak a dodnes na to s lehkým steskem vzpomínáme: Když se připravovalo natáčení Formanova *Amadea* v Praze, pracoval v produkci na Barrandově Tomáš Tintěra, který nás znal z Braníku. Když přijela Twyla Tharp (v té době jsme neměli ani ponětí, kdo to je), chtěla soubory neprofesionální. Protože u profesionálních prý moc dlouho trvá, než je odnaučí zažité klisé. A udělala konkurz v jednom pražském divadle. Tomáš nás na ten konkurz pozval. No a my jsme neuměli vůbec nic, co uměl například balet Národního divadla, ale měli jsme ohromné nadšení a energii. A tak jsme to vyhráli. Byla to skvělá spolupráce, nejen s ní, ale potom i při samotném natáčení s Milošem Formanem. Pro nás to byla a dosud je asi jedna z nejzásadnějších pracovních zkušeností: začalo to tím, že první setkání s Twylou bylo ne v zasedačce někde na Barrandově, ale na trávníku v parku zalitým jarním sluncem. Pak tvrdé zkoušky, kdy jsme od rána do večera dřeli, ale byla to radost smysluplně pracovat (což v tehdejší Československu nebyla vůbec běžná věc). Pak samotné natáčení, kdy jsme poprvé viděli na place cathering – dnes zcela běžné, ale my si mohli o pauze natočit zdarma (!) kafe. A do plastových kelímků: vzpomínám si, že nám bylo líto je vyhazovat, a tak jsme si je nechávali, vymývali, nosili domů a zase na plac... Ale hlavně sledovat dokonale sladěný tým kolem Miloše Formana – to byl balzám na naše komunismem zbědovaná srdce.

V případě PARDON MY ENGLISH pracuješ se zvláštním materiálem – muzikál slavných autorů, který se na mnoho let ztratil z povrchu zemského, aby se objevil v úplně nové konstelaci. Jaký je to pocit, objevovat divadelní hru, navíc komedii, po desítkách let. Myslíte, že ji budou diváci rozumět?

PARDON MY ENGLISH byla na zakázku a jak to často v těchto případech bývá, nevytryskne to z čisté tvůrčí energie. Spolu s Jiřím Ornestem, kterého jsem požádal o překlad a spolupráci, jsme se podívali nad mnohými momenty v originále. Zjistili jsme, že i pro bratry Gershwinovy byla prý práce na *Pardon* „noční můrou a bolením hlavy“. Působí to, jako by nevěděli, v jaké době to píš,

motá se tam pocit z americké prohibice, z německého nacismu, z povrchní znalosti různých ožehavých aktuálních témat, vše ve snaze z toho vytěžit nějaké to komično. Nicméně jsme se nad čtením částí hry bavili, celá zápletky je ztřeštěná a vtipná a myslím, že dovoluje použít klíč, který jsem nakonec použil.

PARDON MY ENGLISH režíruješ, pro naše divadlo jsi připravil také úpravu překladu Jiřího Ornesta – je to tak, že tě tenhle muzikál opravdu chytí?

Gershwin bezesporu složil podstatně lepší „hity“, ale tahle hudba vám vlezle hned pod kůži. A pod taktovkou Kryštofa Marka, se kterým mám možnost poprvé spolupracovat, to bude skvělé. Jak jsem se zmínil – ten klíč je obsažen ve sloganu: *Pardon, to je bláznec!* Umístil jsem celý příběh do ústavu, kde se dá ledasco omluvit. Upřímně řečeno – i v originále je závěr tak ztřeštěný, že ve chvíli, kdy probíhá tento rozhovor, ještě nevíme,



Simon Caban při zkoušce inscenace PARDON MY ENGLISH Foto Radovan Štátný

jak ten náš konec bude vlastně vypadat. Vyplyne to ze zkoušek. A to mne baví. Spolupráce se souborem Národního divadla moravskoslezského je skvělá, začíná se krásně dařit prolínání dovedností jednotlivých herců – zpěváci tančí a tanečníci hrají a zpívají. Na tom má také svůj díl choreografie Jany Vašákové, která baví i ty, kteří si mysleli, že tanec je jen pro „študované“.

Máš v úmyslu nějaký muzikál také napsat?

Vytvářel jsem scény k mnohým muzikálům, některé i režíroval. Nejraději vzpomínám na Galilea Janka Ledeckého. To byla profesionální soustředěná poctivá práce celého týmu tehdejšího divadla Kalich. Pak dlouho nebylo nic tak silného a jako „pouze“ scénograf jsem nemohl dost dobře ovlivnit celou přípravu nastudování a musím uznat, že to bylo mnohdy rozčarování nad výsledkem. Jednoho (doslova) krásného dne jsem stál před Obecním domem a najednou mne napadlo – secese – Mucha – muzikál – turisté – peníze. Cha, ano – až takhle jednoduché se mi to zdálo. Muchu jsem



Simon Caban při zkoušce inscenace PARDON MY ENGLISH Foto Radovan Štátný

vždy obdivoval, ale spíše jeho studie, kresby uhlem, ty slavné plakáty mne tolik nebraly. Když jsem se začal zabývat studiem jeho života, brzo mi bylo jasné, že muzikál to nebude, a zvláště při spolupráci s Alešem Březinou mi bylo jasné, že to bude daleko zajímavější hudebně divadelní oratorium. Oslovil jsem s tímto projektem Stanislava Mošu – ředitele Městského divadla Brno a od té chvíle až do derniéry, která byla v únoru 2011, to byl životně-pracovní zázrak: zcela výjimečné pochopení, spolupráce, víra a nadšení všech zúčastněných. Radost. Teď spolupracuji se svým bratrem na našem společném projektu pro Novou scénu Národního divadla v Praze. Po dlouhé době dáme dohromady něco mezi Baletní jednotkou Křeč a tzv. „best of“ Cabani. Jestli to bude muzikál, to nevím (tedy vím, že v tom běžném slova smyslu určitě ne), ale že tam bude spousta hudby, to vím. Také vím, že tam bude na co se dívat a že to bude zábavné. Konečně my byli vždycky tak nějak mimo šuplíky a těžko zařaditelní. Co jsme to vytvořili za žánr, se pak rád dočtu od Tebe. (pf)



Zkouška inscenace PARDON MY ENGLISH Foto Radovan Štátný

NOC NA KARLŠTEJNĚ

Český muzikál na motivy stejnojmenné divadelní hry Jaroslava Vrchlického

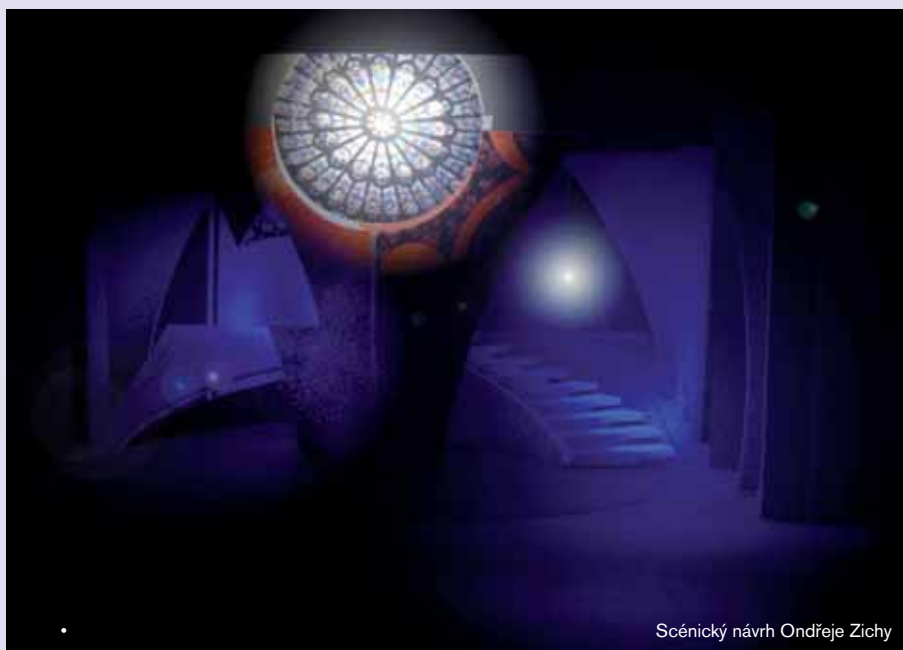
Filmový scénář: **Zdeněk Podskalský**
 Hudba: **Karel Svoboda**
 Texty písní: **Jiří Štáidl a Eduard Krečmar**
 Divadelní úprava podle filmového scénáře: **Zdeněk Podskalský ml.**
 Režie: **Gabriela Petráková**
 Scéna: **Ondřej Zicha**
 Kostýmy: **Lucie Loosová**
 Choreografie: **Kristýna Černá**
 Dramaturgie: **Patrick Fridrichovský**

Premiéra 19. května 2011 v 18.30 hodin
 v Divadle Jiřího Myrona

Divadelní podoba díla vychází z filmového scénáře Zdeňka Podskalského, který vznikl v sedmdesátých letech 20. století. Současná divadelní verze byla vytvořena pro Hudební divadlo Karlín, které se rozhodlo v roce 2004 uvést titul v prostorách nádvoří Nosticova paláce. Divadelní úpravy se tehdy ujal syn známého filmového a televizního režiséra Zdeněk Podskalský mladší.

Námět filmového scénáře vychází ze stejnojmenné Vrchlického divadelní hry, která měla premiéru v roce 1884 v Královském národním divadle v Praze. Vrchlický pojednává o lásce a vztahu krále Karla IV. k mladičké manželce Elišce Pomořanské. Děj se odehrává především na králově hradě Karlštejn, jež dal Karel IV. zbudovat jako pevnost střežící korunovační klenoty. Král údajně zakázal, aby se na hradě zdržoval fraucimor, avšak co je zákaz krále oproti lásce ženy...

(gp)



Scénický návrh Ondřeje Zichy



Scénický návrh Ondřeje Zichy

NENECHTE SI UJÍT



Dostaveníčka v Klubu Parník

Soubor operety a muzikálu uvede v měsících březnu reprízy dostaveníček v Klubu Parník Smějeme se s Josefem Kobrem, a to 13. března 2011, a reprízu Slavnostního večera s operetou 22. března 2011. Tato dvě dostaveníčka v letošní sezóně uvedeme naposled.

Na měsíc duben připravujeme nový program s podtitulem Stříbrné hity operety zaměřený na české operetní autory, jakými jsou například Josef Stelibský nebo Zdeněk Petr, Jaroslav Ježek a mnoho dalších s vtipným průvodním slovem Petra Millera.

Těšíme se na vaši návštěvu v klubu Parník

Victor Hugo (1802–1885) – Daniel Fikejz (*1954)
 – Michael Tarant (*1953)

ZVONÍK U MATKY BOŽÍ

Velký muzikálový epos

DERNIÉRA

Hudba: **Daniel Fikejz**
 Dirigent: **Karol Kevický**
 Režie: **Michael Tarant**

Scéna: **Jan Dušek**
 Kostýmy: **Dana Hávová**
 Choreografie: **Igor Vejsada**

Příznivci muzikálového žánru budou mít poslední možnost navštívit velký muzikálový epos na motivy známého románu Victora Huga *Chrám Matky Boží v Paříži* českých autorů Michaela Taranta a Daniela Fikejze. Dění tohoto úspěšného muzikálu proběhne 25. března 2011 v Divadle Jiřího Myrona. Můžete se těšit na Jana Fišara coby Frolla, Josefa Vránu v roli Quasimoda a Ol'gu Bezačinskou v roli Esmeraldy.

Dění 25. března 2011 v 18.30 hodin
 v Divadle Jiřího Myrona

(gp)

velkoplošná
elektronická prezentace
v centru města

INFO!!!

OSTRAVSKÝ
INFORMAČNÍ
SERVIS

Oslovte 500 000 potenciálních zákazníků!!!

INFO!!!
OSTRAVSKÝ
INFORMAČNÍ
SERVIS

Neděle 23. ledna 2011
11:57:50

09.03.2011 YAMATO - The drummers of Japan
Koncert
Věstonice Archa - CEZ Archa / Ostrava

10.03.2011 Michael Flatley's Lord of the Dance
Taneční
Věstonice Archa - CEZ Archa / Ostrava

12.03.2011 Gregorian - The Dark Side of the Chant
Koncert
SARAZA - Zimní stadion Pordub / Ostrava

13.03.2011 Diamantový plav
Plavání
Ostrava - Jiskry ledová Ostrava / Ostrava

12.03.2011 Dana Rolins, Dan Bárta & Bluebeat
Koncert
Ostrava - Parník / Ostrava

17.03.2011 Kubaš - Banditů v Praze tour 2011
Koncert
Ostrava - Parník / Ostrava

řidiči z České republiky se nevyplatila divoká jízda po šv

■ pobočka Elektra
19 130 zákazníků měsíčně

■ zastávka MHD Elektra
480 220 cestujících měsíčně



tel. 599 443 097-8, sekretariat@ostravainfo.cz

www.doluj.cz

slevy po Ostravsku

Doluj.cz

“SLEVY”
 na kulturní nebo
 gastronomický zážitek,
 sleva 50% a více každý den.

NEPROPÁSNĚTE JE!
 www.doluj.cz



Spokojený Mariusz Szczygiel po premiéře hry Gottland, která je dramatisací jeho stejnojmenné knihy reportáží *Foto Radovan Štastný*



České premiéry hry Gottland se zúčastnil i ředitel Polského institutu v Praze Piotr Drobnik; na fotografii se svou zástupkyní Krystynou Krauze, v popředí Janusz Klimsza *Foto Radovan Štastný*



Světověznámá operní pěvkyně Soňa Červená v debatě s divadelním kritikem Vladimírem Hulcem a ředitelem Národního divadla moravskoslezského Jiřím Nekvasilem po premiéře hry Gottland 20. ledna 2011 *Foto Radovan Štastný*



Herci činohry Národního divadla moravskoslezského přijímají po premiéře hry Velkolepost vyvolené nadšené ovace publika; zleva Renáta Klemensová, Pavlína Kařková, Veronika Forejtová, František Strnad, Jan Fišar, Lada Bělašková, Petr Sýkora, Andrea Mohylová *Foto Radovan Štastný*



Dlouhodobým zapůjčením vozu Škoda Fabia rozšířila společnost Auto Heller spektrum partnerů Národního divadla moravskoslezského; na snímku zachycen jednatel společnosti Ing. Jan Heller při předání klíčů řediteli Národního divadla moravskoslezského Jiřímu Nekvasilovi *Foto Mojmir Krel*



Slavnostní otevření Síně slávy ve foyer Divadla Antonína Dvořáka 27. ledna 2011; zleva Pavel Šimák, Jiří Nekvasil, Jarmila Kovalová, Igor Vejsada, Vlasta Pavelcová, Vladimír Šrámek, David Bazika a Marcela a Václav Kožušníkov *Foto Martin Popelář*

Tam, kde se vznikají nové světy

V naší pravidelné rubrice jste se doposud mohli dočíst o divadelních tajích, které se skrývají na pracovištích krejčovských, zvukaře či osvětlovače. Dnes si vás dovoluujeme pozvat do kouzelného světa, kde se pod odborným dohledem vyrábějí nové světy – přijměte pozvání a pojďte se s námi projít umělecko-dekoračními dílnami. Průvodkyní na naší cestě nám bude vedoucí tohoto pracoviště paní **Barbora Macháčová**. S tou jsem se sešla jednoho pozdního lednového odpoledne a spolu jsme vstoupily do míst, na která se běžný divák nedostane. Bez kterých by ale každodenní fungování divadla bylo jen stěží představitelné. Zatímco jsme si povídaly, dílny se jen hemžily činnorodou aktivitou okolo přípravy scén dvou právě chystaných premiér – opery-bouffon *Orfeus v podsvětí* a nově objeveného muzikálu bratrů Gershwinových *PARDON MY ENGLISH*, který Národní divadlo moravskoslezské uvádí se sloganem „Pardon, to je bláznec“.

Rozhovor začíná v truhlářské dílně, kde nás při vstupu vítá příjemná vůně dřeva.

Tak tady to všechno začíná... Jak vlastně vypadá taková práce na výrobě scény, která je teprve ve svém počátku?

Nejdříve se v truhlářské dílně vyrábějí dřevěné základy a s pomocí kovových částí, které vyrobí zámečnická dílna, se spojují. Pak jdou do malířské dílny, kde se pomalují. Jiné se zase například potáhnou plátem. Pak se na ně lepí polystyrén, který se různě zařezává a kašíruje nebo se vytvářejí struktury pilinami či montážní pěnou. Na jevišti všechno nakonec vypadá, že to skoro nic není. Plátno, které je takto pomalované, vypadá v podstatě jako zeď. Ale aby tak vypadalo, musí se i z rubové strany vylepit papírem, aby se neklepalo jako textil, ale naopak bylo pevné. Nakonec je tuhé skoro jako plech.



Vznikající kulisy k inscenaci *Orfeus v podsvětí*
Foto Vojtěch Bartek



Barbora Macháčová, vedoucí umělecko-dekoračních dílen Foto Vojtěch Bartek

Zmínila jste hned několik profesí – truhláře, malíře, zámečníky, kašéry – co všechno zahrnuje pojem umělecko-dekorační dílny?

Celkovou výrobu všeho, co je na jevišti. Věcho, co divák na jevišti vidí, ale asi si ani neuvědomuje, kolik profesí se na takové práci podílí. Hovoříme tady o malířích a kašérech. Ti za použití nejrůznějších materiálů malují, tvarují, kašírují, patinují, upravují povrchy a tak podobně. Pak tady máme truhláře, kteří vyrábějí dřevěné konstrukce a soustruží, opravují historický nábytek, stejně jako vyrábějí jeho repliky. Zámečníci a kováři z velké části svařují konstrukce mostů a podpůrných částí dekorace, ale musejí si umět poradit i s uměleckou kovařinou. Další profesí jsou čalouníci a dekoratři. Ti pracují s textílem; ale nejde jen o jednoduché čalounění nábytku, i když to samozřejmě taky. Čalouníci šijí opony, koberce, závěsy, potahují dřevěné a kovové rámy textílem a mnoho dalšího. Snad nejvíce řemesel musejí ovládat zbrojníci a šperkaři, kteří jsou zároveň řezbáři, modeláři, soustružníci, ale taky trochu elektrikáři a dokonce chemiky.

To je široké spektrum typů práce. Je vůbec někdo, kdo to všechno řídí a organizuje?

Ano, samozřejmě. Každá inscenace má svého technologa, který zpracovává její technickou dokumentaci. Technolog má k dispozici scénické návrhy – vlastně takové obrázky jako máme zrovna tady (*Barbora Macháčová ukazuje návrhy Adolfa Borna k inscenaci Orfeus v podsvětí*) a musí z nich udělat výkresy. Přípravná fáze práce technologa zabírá něco mezi dvěma týdny a měsícem. To záleží na náročnosti inscenace. Technolog ale vede výrobu dané scény dál až do premiéry. Dalo by se říct, že musí vědět o každém šroubečku. Scéna se tady vyrobí a pak se odveze na jeviště. Tím ale technologova práce nekončí. Na jevišti totiž dál řídí stavbu a celou ji pak předává jevištnímu mistrovi a jevištním technikům. Musí přesně vědět, co s čím se poskládá nebo kam se co zavěsí. Do toho se musí hlídat nehořlavá úprava, aby bylo vše bezpečné, aby se kulisy vešly do skladu nebo aby se daly převézt kamiónem. Všechna tato hlediska musí technolog splnit beze zbytku. Než jsem se stala vedoucí dílen, dvaadvacet let jsem prací technologa dělala.

Takže nám určitě můžete přesně říct, jak dlouho taková příprava jedné scény trvá.

Jsme velké divadlo a máme v průměru osmnáct premiér za sezonu. Takové množství nových inscenací v repertoáru vyžaduje jasnou strukturu a organizaci práce. Realizační plán se tvoří téměř rok a půl dopředu. My si pak podle dat premiér rozplánujeme dekorační zkoušky; těm předchází explikace, na které se představí scéna i kostýmy. Na samotnou výrobu máme zhruba ty dva měsíce.

Když se rozhlížím okolo, ono to tady vypadá jako v takovém malém hangáru.

Ano, i když to tak zvenčí vůbec nevypadá. Vidíte dole ten kruh? Ten představuje točnou jeviště. Když se malují velká plátna – všechno se ukládá a plátna se natáhnou na zem – malíři si vylezou na ochoz a dívají se shora. Potřebují větší odstup, aby viděli, jestli všechno malují správně. Ve starých dílnách jsme ochoz neměli a musely se ke stejnému účelu používat žebříky.

A nestane se Vám někdy, že se kulisy pomíchají? Přece jen, s takovým množstvím premiér za sezonu se asi musejí dělat dvě nebo možná i více kulis najednou. Anebo je práce na nich nějak oddělena?

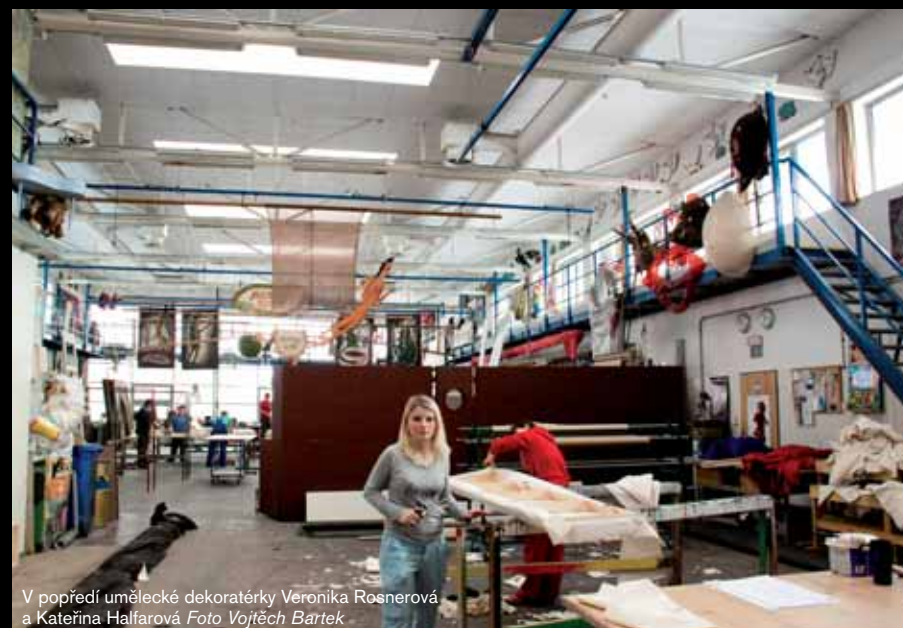
Právě vůbec ne. To, co teď v dílnách vidíte, je sice práce na návrhu scény pro *Orfeu v podsvětí* od Adolfa Borna. Ale to uprostřed na točném, to už je *PARDON MY ENGLISH*. Takhle se všechno vždy prolíná. Musí se to prolínat. A truhláři pracují už na další hře. Právě od toho tady je technolog, o kterém jsem hovořila. Ten se vždy stará o konkrétní hru, ale mezitím už musí připravovat technickou dokumentaci k další inscenaci. Technology tady máme dva a každý má na starosti jedno divadlo. Na nich je, aby si všechno ohlíželi, aby se například nestalo, že se něco odveze někam úplně jinam.



Umělecký malíř Pavel Klein s kolegy připravují kulisy k inscenaci *Orfeus v podsvětí*
Foto Vojtěch Bartek



Kulisy dle návrhu Adolfa Borna Foto Vojtěch Bartek



V popředí umělecké dekoratérky Veronika Rosnerová a Kateřina Halfarová Foto Vojtěch Bartek

Říkáte, že jste byla sama technologem tolik let. Práce vedoucí dílen musí být odlišná. Nestane se Vám, že Vás to čas od času táhne zpět k rýsovacímu prknu?

Trošku mě to samozřejmě táhne, to víte, že ano.

Ale vůbec ne. Vzpomínám si, že jsme dělali pro veřejnost den otevřených dveří. Když jsem viděla ty doslova davy lidí, kteří sem přicházeli, říkala jsem si, že povědomí o divadelní práci určitě mít musejí, jinak by sem přece nepřišli.

Chodíte ještě vůbec do divadla?

To víte, že chodím. Jenže tam spíše trpím. Nedomážu se nikdy oprostít od své profese. Vždy když přijdu do divadla, vidím, že tam mají špatně natlučený koberec, tam zase nevypnutý prospekt nebo jinde nepodloženou kulisu. Pořád si opakuji, že jsem v divadle kvůli představení jako takovému, ne kvůli práci, ale svého profesního já se nedomážu nikdy úplně zbavit.

Existuje vůbec nějaké bezchybné přestavení? Zažila jste takové – ať už v našem divadle nebo v jiných – kde by bylo všechno správně?

Na sto procent snad není nikdy nic. V tom to má divák opravdu jednodušší...

... když se nechá v hledišti okouzlovat světem, který vy tady v dílnách vytvoříte. Moc Vám děkuji, že jste mě provedla a hlavně že jste našim divákům a čtenářům tento svět přiblížila. (jh)

Jak jste se sama k práci v umělecko-dekoračních dílnách dostala?

Oba mí rodiče pracovali v divadle – otec byl ta-nečník a maminka zpěvačka. Já jsem vystudovala propagační výtvarnictví a poté jsem pracovala jako aranžérka. Pak mi nabídli místo technologa tady v dílnách a já jsem si řekla, že to zkusím. Na chvíli. A z chvíly bylo nakonec dvaadvacet let. Víte, zajímá mě a líbí se mi, jak se tady neustále něco vytváří, jak vznikají nové světy.

Nemáte pocit, že divácká veřejnost o vás přece jen pořádně neví? Necítíte, že by byly dílny takovou tou pověstnou popelkou divadla?



Stýkání různých světů Foto Vojtěch Bartek

OPERA ČINOHRA BALET OPERETA/ MUZIKÁL



PRVNÍ JARNÍ DEN V PRAVÉ POLEDNE TO VYPUKNE!!!

21. března 2011 nejenže vstoupí do Ostravy jaro, ale zároveň přesně ve 12.00 hodin slavnostně zahájíme prodej předplatného pro novou divadelní sezónu 2011/2012, a to před naším centrálním předprodejem na ulici Čs. legií. Tak jako v minulém roce nezůstane tento významný den bez překvapení. I tentokrát budou mít šanci tři vylosovaní zájemci, kteří se dostaví v prvních 15 minutách po poledni, získat předplatné dle vlastního výběru za opravdu výhodnou až symbolickou cenu! V nabídce předplatitelských skupin zůstávají zachovány tradiční oblíbené předplatitelské řady, připravili jsme ale i několik novinek jako například rodinné pohádkové předplatné či novou seniorskou nedělní řadu se začátky představení v 11.00 hodin.

Jsme přesvědčeni, že i tentokrát je z čeho vybírat. Můžete se o tom již brzy přesvědčit v předplatitelské brožuře, která bude k dispozici jak v tištěné formě, tak také elektronicky na našich webových stránkách www.ndm.cz. Doufáme, že Vy, naši milí stávající abonenti, si v naší nabídce najdete tu svou oblíbenou řadu. A pro ty, kteří ještě předplatné do Národního divadla moravskoslezského nemají, je náš atraktivní program ve všech divadelních žánrech dostatečným lákadlem a důvodem stát se naším věrným návštěvníkem – novým předplatitelem. Jako malou ochutnávku a upoutávku Vám již nyní představujeme dramaturgický plán příští divadelní sezóny všech čtyř uměleckých souborů, který je velkým příslibem nádherných a zcela jistě neopakovatelných divadelních zážitků.

OPERA

Benjamin Britten (1913–1976)
KOMINÍČEK (The Little Sweep)
Dirigent: Jan Šrubař
Režie: Lubor Cukr
Premiéra 18. září 2011 v Divadle Antonína Dvořáka

Giacomo Puccini (1858–1924)
BOHÉMA (La bohème)
Dirigent: Robert Jindra
Režie: Tomáš Studený
Premiéry 13. a 15. října 2011 v Divadle Antonína Dvořáka

Charles Gounod (1818–1893)
ROMEO A JULIE (Roméo et Juliette)
Dirigent: Tomáš Brauner
Režie: Daniel Špíner
Premiéry 15. a 17. prosince 2011 v Divadle Antonína Dvořáka

Leoš Janáček (1854–1928)
VĚC MAKROPULOS
Dirigent: Robert Jindra
V roli Emilie Marty Eva Urbanová
Koncertní uvedení 13., 21. a 26. ledna 2012 v Divadle Antonína Dvořáka

Igor Stravinskij (1882–1971)
ŽIVOT PROSTOPÁŠNÍKA (The Rake's Progress)
Dirigent: Jakub Klecker
Režie: Jiří Nekvasil
Premiéry 1. a 3. března 2012 v Divadle Antonína Dvořáka

Antonín Dvořák (1841–1904)
ARMIDA
Dirigent: Robert Jindra
Režie: Jiří Nekvasil
Premiéry 3. a 5. května 2012 v Divadle Antonína Dvořáka

ČINOHRA

Peter Weiss (1916–1982)
MARAT/SADE
Režie: Janusz Klimsza
Premiéra 3. listopadu 2011 v Divadle Jiřího Myrona

George Bernard Shaw (1856–1950)
PYGMALION
Režie: Pavel Šimák
Premiéra 19. ledna 2012 v Divadle Jiřího Myrona

Božena Němcová (1816–1862)
SŮL NAD ZLATO
Režie: Zoja Mikotová
Premiéra 2. února 2012 v Divadle Antonína Dvořáka

Anton Pavlovič Čechov (1860–1904)
IVANOV
Režie: Štěpán Pácl
Premiéra 29. března 2012 v Divadle Antonína Dvořáka

Anna Saavedra (1984)
– Janka Ryšánek Schmiedtová (1983)
KUŘAČKY
Režie: Janka Ryšánek Schmiedtová
Premiéra 30. března 2012 ve zkušebně Divadla Antonína Dvořáka

Carlo Goldoni (1707–1793)
POPRASK NA LAGUNĚ
Režie: Janusz Klimsza
Premiéra 31. května 2012 v Divadle Antonína Dvořáka

Jan Burian (1976) – Jiří Burian (1978)
PERFECT GAME
Režie: Jan Burian ml.
Premiéra 14. června 2012 v Divadle Jiřího Myrona

BALET

DÁMA S KAMÉLIEMI
Hudba: Giuseppe Verdi
Námět: podle románu Alexandra Dumase ml.
Dáma s kaméliemi
Choreografie a režie: Allen-Yu
Dirigent: NN
Premiéra 10. listopadu 2011 v Divadle Antonína Dvořáka

PADAJÍCÍ ANDĚLÉ (Divine. L'enfant criminel)
Námět: dílo Jeana Geneta
Libreto, choreografie a režie: Philippe Talard
Hudba: Armand Amar
Premiéra 22. března 2012 v Divadle Jiřího Myrona

OPERETA/MUZIKÁL

Burton Lane (1912–1997), Edgar Yip Harburg (1896–1981), Fred Saidy (1907–1982)
DIVOTVORNÝ HRNEC
České přebásnění: Jan Werich a Jiří Voskovec
Režie: Linda Keprtová
Hudební nastudování: Bohumil Vaňkát
Premiéra 6. října 2011 v Divadle Jiřího Myrona

Boris Urbánek (1961) – Nikolaj Budaškin (1910–1988)
MRAZÍK
Režie: Ondřej David
Hudební nastudování: Jakub Žídek
Premiéra 8. prosince 2011 v Divadle Jiřího Myrona

Andrew Lloyd Webber (1948) – Tim Rice (1944)
JOSEF A JEHO ÚŽASNÝ PESTROBAREVNÝ PLÁŠT
České přebásnění: Michael Prostějovský
Režie: Gabriela Petráková
Hudební nastudování: Jakub Žídek
Premiéra 16. února 2012 v Divadle Jiřího Myrona

KLUCI A HOLKY (Guys and Dolls)
Muzikálová lyrická komedie na motivy dvou krátkých povídek Damona Runyona
Hudba: Frank Loesser
Texty písní: Frank Loesser
Libreto: Jo Swerling, Abe Burrows
České přebásnění: Pavlína Hoggard
Hudební nastudování: Karol Kevický
Premiéra 10. května 2012 v Divadle Jiřího Myrona

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

příspěvková organizace statutárního města Ostrava

Čs. legií 148/14
701 04 OSTRAVA – Moravská Ostrava
telefon: 596 276 111
e-mail: předprodej@ndm.cz
www.ndm.cz

VSTUPENKY OBRŽÍTE

- v celotýdenním ústředním předprodeji na třídě Čs. legií, vedle Divadla Jiřího Myrona:

pondělí	12.00 – 17.00 hodin
úterý až pátek	8.00 – 17.00 hodin
sobota	8.00 – 12.00 hodin
neděle	zavřeno

ústřední předprodej telefon:	596 276 203
	596 276 242
náborové oddělení telefon:	596 276 189
objednávky vstupenek nad 10 ks	

- hodinu před začátkem představení u pokladny:

v Divadle Antonína Dvořáka	telefon: 596 276 420
v Divadle Jiřího Myrona	telefon: 596 276 135

- předplatné telefon: 596 276 202**

pondělí	12.00 – 17.00 hodin
úterý	8.00 – 13.00 13.30 – 15.30 hodin
středa	8.00 – 17.00 hodin
čtvrtek	8.00 – 13.00 13.30 – 15.30 hodin
pátek	8.00 – 12.00 hodin
sobota, neděle	zavřeno

Předprodej vstupenek na všechna představení NDM
a na veřejné generálky v ústředním předprodeji. Vstupenky na veřejné generálky se prodávají jeden den před jejich konáním. Ceník vstupenek na jednotlivá představení a podmínky poskytování slevy při hromadných návštěvách seniorů, žáků a studentů jsou vyvěšeny u pokladny předprodeje.
Na předpremiéry – veřejné generálky pro seniory – jednotné vstupné.

ZBYLÉ VSTUPENKY NA PŘEDSTAVENÍ V PŘEDPLATNÉM I MIMO PŘEDPLATNÉ V PRODEJI HODINU PŘED ZAČÁTKEM PŘEDSTAVENÍ PŘÍMO V DIVADLE JIŘÍHO MYRONA A DIVADLE ANTONÍNA DVOŘÁKA.
VSTUPENKY PRODÁVÁME NA 6 MĚSÍCŮ PŘEDEM!

Národní divadlo moravskoslezské má nové, atraktivní webové stránky!

Závodní jídlna

Národní divadlo moravskoslezského,
příspěvkové organizace statutárního města Ostrava,

**Vám nabízí
jedinečnou možnost
stravování**

Další informace na www.ndm.cz

VEDENÍ NDM

Ředitel	Jiří Nekvasil
Správní ředitelka a šéfka financí	Miloslava Hercíková
Hudební ředitel opery	Robert Jindra
Šéf činohry	Pavel Šimák
Šéf baletu	Igor Vejsada
Šéfka operety/muzikálu	Gabriela Petráková
Šéf výpravy	David Bazika
Vedoucí odboru vnějších vztahů	
a produkční uměleckých akcí	Kateřina Svobodová
Šéfka marketingu	Lucie Kajnarová
Technický šéf	Stanislav Muntág
Provozní šéf	Karel Ulrich

ZLATÁ KARTA NDM PRAVIDELNÁ NÁVŠTĚVA DIVADLA OBOHACUJE!

Za málo peněz hodně muziky.
Sleva až 60%!
Celoroční sleva pro všechny fanoušky
Národního divadla moravskoslezského.

ČÍM VÍČ CHODÍTE, TÍM VÍČ ŠETŘÍTE!

1. představení	5 % sleva
2.–4. představení	15 % sleva
5.–7. představení	30 % sleva

8.–10. představení	40 % sleva
11.–13. představení	50 % sleva
14 a více představní	60 % sleva

Kartu lze zakoupit v předprodeji NDM na ulici Čs. legií vedle Divadla Jiřího Myrona.
Tel.: +420 596 276 203, 142.

vstupenky on-line na www.ndm.cz



Národní divadlo moravskoslezské nabízí k pronájmu nahrávací studio.

Je vybudováno v nové části budovy Divadla Antonína Dvořáka. Studio je zcela oddělené od ostatního provozu divadla. Jeho rozměry a akustika umožňují nahrávání až 80členného orchestru.
Další informace a technické parametry na www.ndm.cz

PROGRAM BŘEZEN 2011

DIVADLO ANTONÍNA DVOŘÁKA				
1. WERTHER	V.	18.30	O	
2. LOUSKÁČEK	II.	18.30	B	
4. WERTHER – zájezd Praha		19.00	O	
6. JEJÍ PASTORKYŇA	ZP1	16.00	O	
7. VELKOLEPOST VYVOLENÝCH		18.30	Č	
8. ORFEUS V PODSVĚTÍ	E	18.30	O	
9. LOUSKÁČEK	F	18.30	B	
10. CENCI	C	18.30	Č	
12. AMADEUS		18.30	Č	
13. CARMEN		16.00	O	
16. ORFEUS V PODSVĚTÍ	II.	16.30	O	
17. IDEÁLNÍ MANŽEL	ZP3	18.30	Č	
18. WERTHER	IV.	18.30	O	
19. ORFEUS V PODSVĚTÍ	X.	18.30	O	
20. FALSTAFF		16.00	O	
22. LOUSKÁČEK	E	18.30	B	
23. ŠÁRKA A ARIADNA – derniéra	F	18.30	O	
24. IDEÁLNÍ MANŽEL	Z	18.30	Č	
25. CARMEN	Z	18.30	O	
26. AMADEUS	PS2	18.30	Č	
27. WERTHER	N	15.00	O	
31. WERTHER	VII.	18.30	O	
ZKUŠEBNA – DIVADLO ANTONÍNA DVOŘÁKA				
14. NEJSTARŠÍ ŘEMESLO – derniéra		18.30	Č	



Její pastorkyňa Foto Martin Popelář

DIVADLO JIŘÍHO MYRONA				
1. MŮJ BOJ (Mein Kampf)		18.30	Č	
3. PARDON MY ENGLISH – premiéra	PP	18.30	OPTA/M	
4. GOTTLAND	IV.	18.30	Č	
5. PARDON MY ENGLISH – druhá premiéra	MP	18.30	OPTA/M	
6. SNĚHURKA A SEDM TRPASLÍKŮ		16.00	B	
8. HABAĐÚRA		18.30	Č	
9. KOMEDYJE O ČERTOVÝCH OSIDLÁCH	Školy	10.00	Č	
9. KONEC MASOPUSTU			Č	
10. MAMZELLE NITOUCHE		18.30	OPTA/M	
11. VÁLKA S MLOKY	Školy	10.00	Č	
11. GOTTLAND	D	18.30	Č	
12. ROSE MARIE	PS	18.30	OPTA/M	
13. KONEC MASOPUSTU	N	15.00	Č	
17. ROSE MARIE	VII.	18.00	OPTA/M	
18. PARDON MY ENGLISH	P	18.30	OPTA/M	
19. VÁLKA S MLOKY – derniéra		18.30	Č	
20. COPPÉLIE Z MONTMARTRU		18.30	B	
Hostuje balet Národního divadla Brno				
21. GOTTLAND	Č7	18.30	Č	
23. ROSE MARIE	ZP2	18.30	OPTA/M	
24. PARDON MY ENGLISH	C	18.30	OPTA/M	
25. ZVONÍK U MATKY BOŽÍ – derniéra		18.30	OPTA/M	
26. MARGUERITE		18.30	OPTA/M	
27. MARGUERITE		16.00	OPTA/M	
29. PARDON MY ENGLISH	V.	18.30	OPTA/M	
31. JEJÍ PASTORKYNĚ – premiéra	PP	18.30	Č	
KLUB PARNÍK				
13. SMĚJEME SE S JOSEFEM KOBREM		17.00	OPTA/M	
22. SLAVNOSTNÍ VEČER S OPERETOU/MUZIKÁLEM		19.00	OPTA/M	



Velkolepost vyvolených Foto Radovan Štastný

PROGRAM DUBEN 2011

DIVADLO ANTONÍNA DVOŘÁKA				
1. VELKOLEPOST VYVOLENÝCH	IV.	18.30	Č	
2. LOUSKÁČEK	X.	18.30	B	
3. LOUSKÁČEK		16.00	B	
5. LOUSKÁČEK		18.30	B	
6. WERTHER	F	18.30	O	
7. AMADEUS	C	18.30	Č	
8. WERTHER	D	18.30	O	
9. CARMEN	PS	18.30	O	
10. CENCI	N	15.00	Č	
12. AMADEUS		18.30	Č	
14. FEDORA – premiéra	PP	18.30	O	
15. IDEÁLNÍ MANŽEL		18.30	Č	
16. FEDORA – druhá premiéra	MP	18.30	O	
17. FALSTAFF		18.30	O	
19. MLADÉ TANEČNÍ UMĚNÍ V NDM		18.30	B	
Absolventské představení studentů 8. ročníku tanečního oddělení JKO a G				
20. FEDORA	F	18.30	O	
21. ORFEUS V PODSVĚTÍ	VII.	18.30	O	
22. CARMEN	MIMO	18.30	O	
26. CENCI	V.	18.30	Č	
27. FEDORA	II.	18.30	O	
28. VELKOLEPOST VYVOLENÝCH	VII.	18.30	Č	
29. FALSTAFF	VOP	18.30	O	
30. VELKOLEPOST VYVOLENÝCH	X.	18.30	Č	



Sněhurka a sedm trpaslíků Foto Josef Hradil

DIVADLO JIŘÍHO MYRONA				
2. JEJÍ PASTORKYNĚ – první repríza	MP	18.30	Č	
3. ČARODĚJNICE – derniéra		16.00	Č	
4. ČARODĚJNICE	Školy	10.00	Č	
4. JEJÍ PASTORKYNĚ		18.30	Č	
5. PARDON MY ENGLISH	E	18.30	OPTA/M	
7. MARGUERITE		18.30	OPTA/M	
8. MARGUERITE	P	18.30	OPTA/M	
9. MAMZELLE NITOUCHE	PS2	18.30	OPTA/M	
13. HABAĐÚRA	Z	18.30	Č	
14. KONEC MASOPUSTU	VII.	18.30	Č	
15. PARDON MY ENGLISH	IV.	18.30	OPTA/M	
16. KONEC MASOPUSTU	X.	18.30	Č	
17. ROSE MARIE		16.00	OPTA/M	
18. JEJÍ PASTORKYNĚ	Č7	18.30	Č	
20. HELLO, DOLLY!	MIMO	18.30	OPTA/M	
21. GOTTLAND	C	18.30	Č	
22. JEJÍ PASTORKYNĚ	D	18.30	Č	
28. ZÁZRAK V TICHU – premiéra	PP	18.30	B	
29. HABAĐÚRA		18.30	Č	
30. ZÁZRAK V TICHU – 2. premiéra	MP	18.30	B	
KLUB PARNÍK				
12. STŘÍBRNÉ HITY OPERETY		19.00	OPTA/M	
19. STŘÍBRNÉ HITY OPERETY		19.00	OPTA/M	
DIVADELNÍ KLUB				
2. MOSKVA-PETUŠKY – premiéra		18.30	Č	
18. MOSKVA-PETUŠKY		18.30	Č	

Červeně označené dny – so, ne, svátky
Označení souboru
O – opera, Č – činohra, B – balet, OPTA/M – opereta/muzikál
E, F, C, D, N, V., II., VII., IV., X., PS, PS2, VOP, Č7, PP, MP – předplatitelské skupiny
Z – zadáno, ZP1, ZP2, ZP3 – Zimní předplatné



PARDON MY ENGLISH Foto Radovan Štastný



NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

www.ndm.cz



FOTO MĚSÍCE

ORFEUS V PODSVĚTÍ

Jaroslav Březina (Orfeus) a Jana Sibera (Eurydika)

Foto Martin Popelář